ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 183

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 30.—	Ἑξάμ. δρ. 15
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 60.—	» » 30
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: 50 λεπτὰ ἡ λέξις. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς πολεμιστὰς 30 λεπτὰ ἡ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΟΝΤΕΛΟ

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Η ΤΕΧΝΗ Ν' ΑΡΕΣΗΣ

Τὸ στόμα

Τὸ στόμα εἶνε ἕνας ἐκ τῶν σημαντικωτέρων παραγόντων τῆς συγηνεύσεως τοῦ ἀνδρός. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ προσέχετε πολύ, δεσποινίδες μου. Τὸ στόμα μιλεῖ, γελᾷ, σταναζει, δίνει καὶ παίρνει φιλιά... Κάνει καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν εἶνε πρέπον ν' ἀναφέρω ἐδῶ.

Τὸ ἀνθρωπολογικὸν λεξικὸν καθορίζει τὸ στόμα ὡς ἑξῆς : «Κυλίνης ἥτις, παρὰ τὸ ἀνθρώπῳ, ἀνοίγεται εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, μεταξὺ τῶν δύο σιαγόνων, δέχεται τὰς τροφὰς καὶ χρησιμεύει ὡς ὄργανον εἰς τὴν φωνήν.». Ἐκεῖ πάλιν ἡ ἀνατομία μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τὸ στόμα ἀποτελεῖ τὸ ἄνω στομιον τοῦ χωνευτικοῦ σωλῆνος, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ συγχέωμεν μὲ τὸ κάτω στόμιον τοῦ αὐτοῦ σωλῆνος, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ ἀκροβάτου ὁ ὁποῖος βιδίζει μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰ πόδια πρὸς τὰ ἄνω.

Κάθε ἄνθρωπος ἕνα μόνον στόμα ἔχει, ἐκτὸς τῶν βουλευτῶν οἱ ὁποῖοι ἔχουν πολλά, πρὸς ἰσοζύγισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ. Ἐπίσης λέγεται ὅτι καὶ αἱ κοκκότες ἔχουν περισσότερα τοῦ ἑνὸς στόματα, διότι δὲν κατορθοῦται νὰ ἐξηγηθῇ πῶς δι' ἑνὸς μόνον στόματος τραγανίζουν τόσον γρήγορα τὰς περιουσίας τῶν φίλων των.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπαναλαμβάνω ὅτι πρέπει νὰ περιποιεῖσθε τὸ στόμα σας. Ἐὰν σᾶς πονῇ ἕνα δόντι, μὴ μεταβαίνετε στὸν ὀδοντογιατρὸ ὁ ὁποῖος, ἀντὶ ἀδρᾶς ἀμοιβῆς, θὰ σᾶς κάμῃ νὰ σᾶς πονέσουν καὶ τ' ἄλλα. Μεταβῆτε κατ' εὐθεῖαν εἰς ἐκεῖνον διὰ τὸν ὁποῖον σᾶς πονεῖ τὸ δόντι καὶ αὐτὸς ἔχει τὸν τρόπον νὰ σῆς θεραπεύσῃ.

Πάντως δὲν εἶνε ἄσκοπον νὰ τὸ καθαρίζετε κ ἰδε πρωΐ μὲ τὸ βουρτσάκι.

Τὰ χείλη, ποὺ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ στόματος, ὅταν εἶνε κόκκινα καὶ παχειά, λέγονται φιλήδονα. Ὅταν εἶναι ὠχρὰ καὶ λεπτά, λέγονται αἰσθηματικά. Καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ ὅμως φαίνονται ὅτι ἐγκλείουν εὐῴλέκτους ὕλας, διότι δι' ἑνὸς φιλήματος εἶνε ἱκανὰ νὰ ἀνάψουν παρὰ τῷ ἀνδρὶ πυρκαϊάν, πρὸς κατάσβεσιν τῆς ὁποίας ἡ βοήθεια τοῦ πυροσβέστου εἶνε ἀναφελής. Οἱ πυροσβέσται μόνον διὰ τὰς πυρκαϊὰς τῶν νταντάδων εἶνε κατάλληλοι, καὶ σπανιώτατα τῶν οἰκιῶν.

Τὰ ἀρώματα

Ὄχι μόνον τὸ στόμα σας ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ σῶμα σας πρέπει ν' ἀποπνέῃ ἕνα εὐάρεστον ἄρωμα.

Ἡ μυρωμένη ἀπόπνοια ἑνὸς γυναικείου σώματος ἀναμιγνυομένη μὲ τὴν ἡδονικὴν χλιαρότητα τὴν ὁποίαν τοῦτο ἐκπέμπει, εἶνε ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἱκανὴ νὰ μεθύσῃ τὸν ἄνδρα ποὺ τὸ πλησιάζει.

Μεταχειρίζεσθε λοιπὸν ἀρώματα ὅσο μπορεῖτε ἀφθονώτερα, ἰδοὺ ἡ εἰλικρινὴς συμβουλή μου (διὰ τὴν ὁποίαν σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε ὅτι δὲν ἐπληρώθηκα ἀπὸ τῆς παμφυμερί τῶν Ἀθηνῶν).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΩ ΚΟΣΜΟΝ

ΡΕΚΦΟΡ ΜΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ἂν οἱ πιὸ ὡραῖες ἐρωτικὲς ἱστορίες εἶνε κι' οἱ πιὸ μακροχρόνιες, ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν θὰ διηγηθοῦμε ἀσφαλῶς ἔχει τὸ ρεκὸρ τῆς αἰσθηματικότητος.

Ἡ ζέσα ἠρωΐ; μας ὀνομάζεται μὶς Ἐλισάβετ Φρῆμαν καὶ εἶνε Ἀγγλίς. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐρωτικῆς της ἱστορίας εἶνε κοινή: ἠγάπησε καὶ ἠγαπήθη. Ὁ θελκτικὸς ἀμοῤῥός της ἐξήντησε τὴν χεῖρα της παρὰ τοῦ πατρός, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη ὑπὸ ἐπιφύλαξιν :

—Σοῦ δίδω τὴν κόρην μου. Ἀπὸ τοῦ παρόντος ὅμως ἡ οἰκονομική σου θέσις εἶνε πολὺ πενιχρά... Φρόντισε νὰ τὴν βελτιώσῃς καὶ θὰ σὲ περιμένουμε.

Ἀντηλλάγησαν οἱ ἀραβῶνες καὶ ὁ θελκτικὸς μνηστὴρ ἀνεχώρησε γιὰ τὸν Καναδᾶ, γιὰ νὰ καζαντίσῃ. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ κάτω, ἔγραψε πρὸς τὴν ἀγαπημένην του : «Ἐργάζομαι χάριν τῆς εὐτυχίας μας».

Καὶ πράγματι εἰργάσθη. Εἰργάσθη ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐπίμονος. Ἡ Ἐλισάβετ ἀποβλέπουσα εἰς εὐτυχὲς ἐπαύριον, καρτερολούθησε χωρὶς ἀνυπομονησίαν τὰς ἡμέρας, τοὺς μῆνας, τὰ ἔτη νὰ κυλοῦν. Ὁ κύριός της τὴν ἐκολάκευε. «Ὅσο μεγαλώνεις, τόσο εὐμορφη γίνεσαι καὶ τόσο περισσότερο θὰ τοῦ ἀρέσεις!» Καὶ ἤνθιζε καὶ ὡρίμαζε μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου. Κατόπιν, πιστὴ πάντοτε εἰς τὸν ἀρραβῶνα, ἡ μὶς Ἐλισάβετ ἤρχισε νὰ γερνᾷ ἀκατα πάυστως. Δὲν ἀπηλπίζετο ὅμως ὁ ἐκεῖνος τῆς ἔγραφε : «Κουράγιο... σχηματίζω περιουσίαν, ἡ ὁποία διαρκῶς αὐξάνει».

Ὁ πατέρας της ἀπέθανε. Ἔμεινε μόνη καὶ ἔμεινε πιστή, Ἄρχισε ν' ἀνυπομονῇ, τοῦ τὸ ἔγραψε, ἀλλ' ἐκεῖνος, τρυφερώτατος πάντοτε, τῆς ἀπήντησε : «Λίγη ὑπομονὴ ἀκόμη, πολυαγαπημένη μου! ἡ στιγμὴ πλησιάζει...»

Ἑπτὰ ἔτη χρόνια προσετέθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον στὰ εἴκοσι ἔτη τῆς πιστῆς μνηστῆς. Ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίσθη. Εἶχε πεποίθησιν εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ ἔρωτός της. Καὶ γρηοῦλα πλέον, τρέμουσα ἀπὸ ἐρωτικὴν συγκίνησιν, ἔλαβε πρὸ ἑνὸς μηνὸς τὴν πολυπόθητον ἐπιστολήν. «Τώρα, ἀγαπημένη μου Ἐλισάβετ, εἶμαι πλούσιος. Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σὲ κάμω εὐτυχισμένην, ὅπως ὑπεσχέθην στὸν πατέρα σου. Σοῦ στέλλω ἕνα τσέκ. Ἔλα στὸ Τορόντο, ὅπου θὰ τελέσωμεν τοὺς γάμους μας». — «Ἔρχομαι», τοῦ ἀπήντησε τηλεγραφικῶς.

Καὶ ἀπεβιβάσθη στὸν Καναδᾶ, ὅπου ἕνα τρυφερὸ γεροντάκι τὴν ὑπεδέχθη.

Καὶ αἱ Ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἀκόμα γράφουν γιὰ τοὺς συγκινητικοὺς αὐτοὺς ἀρχυροῦς γάμους.

Ο κ. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ

ΥΣΤΑΤΗ ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ

"Ἕνας θεὸς κοιμᾶται μέσα μου
ἔλα μου ἐσὺ νὰ τὸν ξυπνήσῃς ...

Τὸ θυμᾶσαι ἀλήθεια Ἀνθοῦλα, αὐτὸ τὸ δίστιχο ;

Μέσα στὴ σέρα ποὺ ἐκοιμοῦνταν βαρειὲς οἱ μυρωδιὲς τῶν γιασεμιῶν, μὲ εἶχες ρωτήσει :

—Μὰ σ' ἀλήθεια τὸ λέτε πῶς δὲν ἀγαπήσατε ἀκόμα ; Δὲν εἶνε δυνατόν !

Καὶ σοῦ ἀπήντησα :

—Ὁ θεὸς τοῦ ἔρωτος κοιμᾶται ἀκόμα μέσα μου.

Ὅμως ἐννόησες εὐθὺς πῶς δὲν σοῦλεγα ὅλην τὴν Ἀλήθεια. Γιατὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ποὺ ἀντίκρυσα τὴ μορφή σου, ποθεινε ντυμένη μὲ μιὰ θαμκόχλωμη καὶ διάφανη μαζὶ ἐπιδερμίδα σὰν φαρφουρὶ λεπτὸ ποὺ τὸ φωτίζει ἀπὸ μέσα μιὰ λουσέρνα, ἀπ' τὴ στιγμὴν ἐκείνη ὁ θεὸς ποὺ κοιμόταν μέσα μου ἀρχισε νὰ ξυπνᾶ. Κι' ἐθλογημένη ἐσὺ ποὺ κτυδεύθηκες νὰ τὸν ξυπνήσῃς τελειωτικὰ καὶ νὰ τοῦ δώσῃς μιὰ ζωὴ τόσο τρελλὴ κι' τόσο ἀνήσυχη ποὺ πολλὲς φορὲς ἡ ἴδια αἰσθανόσουν τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν μαλλώνῃς γιὰ τὶς τρέλλες ποὺ ἔκανε γιὰ σένα...

Ἦταν διονυσιακὸς ὁ θεός μου, δὲν ἦταν ἀπολλώνιος, μὰ ἦταν ὁ πιὸ μακαρισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς θεούς, γιατὶ τὸν ἔτρεφες ἐσύ.

—Οἱ θεοὶ τρέφονται μὲ ἀμβροσία, μοῦλεγες γιὰ νὰ μὲ πειράξῃς, ὑποτιμῶντας τὸν ἑαυτό σου.

—Κι' ὁ θεός μου τρέφεται μὲ τὰ φιλιά σου..

....Μὰ ἤρθε ὁ χωρισμὸς—ὁ χωρισμὸς ποὺ εἶνε τοῦ θανάτου ὁ ἀδερφός. Καὶ συντηρήθηκε πολὺ ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης μας, πολὺ πολὺ συγτηρήθηκε μὲ τὴν ἀνάμνησι μόνο τῶν φιλιῶν σου. Ὅμως οἱ ἀναμνήσεις σβύνονται κι' οἱ θεοὶ πεθαίνουν. Ὁ θάνατος εἶν' ὁ μόνος ἀθάνατος. Καὶ τώρα νοιώθω μέσα μου τὸ θεὸ τῆς ἀγάπης μας νὰ ψυχορραγεῖ... Ἀνθοῦλα, ἔλα γρήγορα, ἂν θέλῃς νὰ τὸν προφτάσῃς....

"Ἕνας θεὸς πεθαίνει μέσα μου,
ἔλα μου νὰ τὸν ἀναστήσῃς...

Σ. Σ. Δὲν ἐφανταζόμουν ὅτι θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκην, ἐξ ἀφορμῆς ὡρισμένων ἀναγνωστριῶν, νὰ δηλώσω ὅτι οἱ λυρικὲς πρόζες μου, ὅπως κάθε λυρικὸ κομμάτι, εἶνε ἐντελῶς φανταστικὲς καὶ δὲν ἀφοροῦν καιμίαν ἐξ αὐτῶν.—Κλ. Ρ. Στὴ διάθεσί σας.—M.Z. Impossible repondre d' ici Donnez adresse.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΕΡΙ ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ

Σχεδὸν ντρέπομαι ἀναλογιζόμενος πόσον γελοῖοι θὰ εἴμεθα ἐντὸς δύο ἢ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν. Ἴσως καὶ συντομώτερα.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν θὰ μποροῦν νὰ ἐννοήσουν πῶς ἑκατοριθώναμεν νὰ δυσκολεύωμεν τὴν ζωήν μας κατὰ τρόπον τόσον ἀνόητον. Ἀπὸ ἐτῶν ὅλοι κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου κατὰ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ πληθυσμοῦ. Εἶνε δὲ προφανὲς ὅτι, ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων ἐλαττοῦται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἂν οἱ γάμοι γίνονται ὁλονὲν ἀραιότεροι, τοῦτο, μετεξὺ τῶν ἄλλων, ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ ὅτι αἱ γυναῖκες ὑπερτεροῦν τῶν ἀνδρῶν κατ' ἀριθμόν, ἰδιαιτέρως ὁ ἐν Γαλλίᾳ.

Τέσσερες γυναῖκες ἀναλογοῦν πρὸς ἕνα ἄνδρα, ὅπως βεβαιοῖ ἡ ἐπίσημος στατιστική.

Δέον ὅθεν ν' αὐξηθοῦν αἱ γεννήσεις. Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο ;

Ἐὰν δώσουν μίαν γυναῖκα εἰς ἕνα ἄνδρα, τρεῖς ἄλλαι θὰ μείνουν ἄνευ ἐργασίας, ἐκτεθειμέναι εἰς πάντας τοὺς κινδύνους τῆς ἀργίας, ἤτις, ὡς γνωστόν, εἶνε μήτηρ πάσης κακίας. Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι αἱ ἄνευ ἀνδρὸς τρεῖς αὗται γυναῖκες ἐνώσουν ὅλας τὰς προσπαθείας των, δὲν θὰ καταλήξουν ἢ εἰς ἐντελῶς φαντασικὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ.

Διατί ὅμως θέλετε νὰ θυσιάσετε τὰς τρεῖς πτωχὰς αὐτὰς γυναῖκας καὶ νὰ τὰς στερήσετε τῆς ἱκανοποιήσεως νὰ ἐκτελέσουν τὸ καθῆκον των; Ἂν ἀναλογοῦν τέσσαρες γυναῖκες πρὸς ἕνα ἄνδρα, εἶνε δίκαιον αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι ν' ἀνήκουν εἰς τὸν ἄνδρα αὐτόν.

Ὑπάρχουν εἰς κάθε κοτέτσι δέκα ἢ δώδεκα κότες καὶ ἕνας μόνον πετεινός, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπαρκεῖ δι' ὅλας. Ἔλε δά ! Θὰ μοῦ εἰπῆτε—νὰ μιμηθῶμεν τὰ ἤθη τῶν ζώων ; Διατὶ ὄχι, κύριοί μου ; Δὲν τρῶτε, δὲν πίνετε, δὲν κοιμᾶσθε σὰν αὐτά ; Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴν κάμνετε καὶ τὸν ἔρωτα εἰς τὸν πληθυντικόν, ὅπως αὐτά;

Ἕνας ἄνδρας εἰς τὴν ὡριμότητα τῆς ἡλικίας του δύναται νὰ προσφέρῃ ἀπὸ ἕνα παιδὶ εἰς τέσσαρας γυναῖκας ταυτοχρόνως, ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν ἤ, ἂν τοῦτο σᾶς κουράζῃ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Φαντασθῆτε ὅμως μίαν γυναῖκα μὲ τέσσαρας ἄνδρας, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν εἶνε λοχίας τοῦ ἱππικοῦ. Δὲν πρόκειται πλέον περὶ ὀλίγων ὡρῶν ἢ ὀλίγων ἡμερῶν. Θὰ χρειασθῇ νὰ περιμένετε 86 μῆνας διὰ νὰ ἐπιτύχετε τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα. Ἐκτὸς ἂν ἡ γυναῖκα ἔχει ἐπιτηδειότητα εἰς τὴν παραγωγὴν διδύμων. Καὶ ἕνας ἄνδρας ὅμως δύναται μὲ μίαν τουφεκιὰν νὰ ξετρυπήσῃ δυὸ λαγούς. Κατὰ συνέπειαν ὁ ἄνδρας διατηρεῖ πάντοτε τὴν ὑπεροχὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ περιφρονήσωμεν τὴν ἠθικήν. Δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀφήσωμεν πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὸν ἄνδρα νὰ ἔχῃ μίαν γυναῖκα νόμιμον καὶ τρεῖς...ἐξ ἀριστερᾶς χειρός. Πρέπει ὅμως νὰ τοῦ ἐπιτρέψωμεν νὰ ἔχῃ τέσσαρας γυναῖκας νομίμους, ἤτοι νὰ θεσπίσωμεν τὴν πολυγαμίαν, ὅπως ἐγίνετο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, κάθε φορὰν ποὺ αἱ γεννήσεις δὲν ἦσαν ἀρκεταί.

Τέσσαρες γυναῖκες εἰς ἕνα ἄνδρα. Ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας οἱ ὁποῖοι ἔχουν νυμφευθῇ δύο ἢ τρεῖς φοράς, γνωρίζουν ποῖον ὕψος αὐτασαρνήσεως χρειάζεται διὰ νὰ κηρυχθῇ τις ὀπαδὸς τῆς πολυγαμίας. Αἱ ἀνάγκαι ὅμως τῆς πατρίδος μᾶς ἐπιβάλλουν τὴν ἠρωϊκὴν ταύτην αὐτοθυσίαν.

Οἱ γηραιότεροι ἐξ ἡμῶν ἂς μὴ λησμονοῦν τὴν αὐτοπάρνησιν τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Σολομῶντος, ἔστις, ὡς γνωστόν, διετήρει τριακοσίας νομίμους γυναῖκας, διὰ νὰ συμβάλῃ εἰς τηναὔξησιν τοῦπληθυσμοῦ τοῦβασιλείουτου.

Τῇ ἀληθείᾳ, διερωτῶμαι ἐναγωνίως πῶς ὁ γεναιότατος οὗτος βασιλεὺς κατώρθωνε ν' ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀξιώσεις τόσων γυναικῶν. Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι εἶχε πολλοὺς φίλους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐβοήθουν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν συζυγικῶν του καθηκόντων.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως εἶνε ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ βασιλείου του ηὔξανε. Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ οὐσιῶδες.

Πολῖται τῆς Γαλλίας, μιμηθῆτε τὸν βασιλέα Σολομῶντα.

Lautree

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἀλήθεια, καϋμένη, τῆς ἀπαντοῦσε ἡ μικρή. Καὶ πῶς θὰ φύγω κι' ἐγώ, ἂν ἐξακολουθήσῃ.

"Ἀξαφνα,—τί χαρά ! ἐν' ἀμάξι κλειστὸ σταμάτησε στὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο χτύπησε τὸ κουδούνι.

—Κύριος !.. κύριος !.,Ἀνοιξε γρήγορα, Βασίλη !,. Πίτσα, τρέχα νὰ κρυφτῆς !..

Βήματα βαρειὰ στὴ σκάλα.

Ὁ κύριος ἦταν σοβαρός, μεγάλος, παραλής καὶ γενγναῖος. Ἀλλὰ τί ἀπογοήτευση γιὰ τὴ Μιμίκα !-- σήμερα δὲν πήγαινε γιὰ νὰ μείνῃ. Ἔτσι πέρασε μιὰ στιγμή, νὰ τῇ ρωτήσῃ ἂν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τῆς στείλῃ αὔριο μεθαύριο ἕνα φίλο του, ποὺ τὸν ἔφαγε,,,

—Καὶ μὲ τέτοια βροχή. ἠμθατε γι' ἄλλον ; ἔκαμε κατσουφιάζοντας ἡ Μιμίκα.

—Μὰ μ' ἔφαγε, σοῦ λέω ! Κι' ἂν δὲν ἐρχόμουν σήμερα ποὺ εἶχα κειρό...

—Ἀδικα κάνατε τὸν κόπο, τοῦ ἀποκρίθηκε.

—Γιατί ;

—Γιατὶ δὲ δέχουμαι πιὰ κανένα. Ἔχω τοὺς φίλους μον, ποὺ μοῦ φτάνουν. Σεῖς μπορεῖτε νὰ ἔρχεστε ὅτον θέλετε. Ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ μοῦ στεῖλετε ἄλλον. Δὲ θέλω.

"Ετσι, ἀπὸ τὴ φούχκα της, τοῦ ἀρνιόταν ἕνα πρᾶγμα, ποὺ σ' ἄλλην περίσταση θὰ τὸ δεχόταν καὶ μ' εὐγνωμοσύνη.

—Ὅπως θές,,.μὲ συγχωρῇς...δὲν τῶξερα...

Κι' ὁ κύριος σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

—Ὄχι δά ! ἔκαμε ἡ Μιμίκα. Καθῆστε λιγάκι νὰ σᾶς ἰδῶ... Δὲν πιστεύω νὰ δυσαρεστηθῆκατε...

Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ πῶς δὲν δυσαρεστήθηκε, ξανακάθησε. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἤθελε ἀπλῶς νὰ τὸν ἰδῇ. Τὸν κρατοῦσε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν καταφέρῃ. Κι' ἄρχισε νὰ τοῦ θυμίζῃ τὰ θέλγητρά της μὲ πόζες καὶ μὲ γελάκια.

Μὰ τοῦ κάκου. Καμμιὰ ὄρεξη δὲν εἶχε ὁ κύριος. Καὶ σὲ λίγο τῆς εἶπε καθαρά. Τὴν εἶχε χορτάσει. "Ἔπρεπε νὰ περάσῃ λίγος καιρὸς γιὰ νὰ τὴν ξαναποθήσῃ. Τέτοιο ἤταν τὸ ἰδίωμά του. Καὶ γελῶντας ἐπρόσθεσε :

—Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἡλικίας μου, βλέπεις, θέλουμε συχνὰ "ἀλλαγὴ φαγητοῦ. Δὲν εἴμαστε πιὰ παιδιά !..

«Ἀλλαγὴ φαγητοῦ»..."Ωστε ἂν τοῦ ἔδινε τώρα τὴν Πίτσα, θὰ καθόταν;

Ὁ κύριος ὅμως δὲν ἤταν ἀπὸ κείνους ποὺ ἔνυχε νὰ ἰδοῦν στὸ σπίτι τὴ μικρούλα. Ἀλλοιώτικα ἴσως θὰ τῆς τὴ ζητοῦσε. Ἡ Μιμίκα λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τοῦ κάνῃ τὴν πρόταση μόνη της. Κι' αὐτὸ τώρα τὴ στενοχωροῦσε φοβερά, αὐτὸ δὲν τῆς ἐρχόταν καθόλου.

«Ἀ ! μὰ ἐχι κι' ὦς ἐκεῖ !..» συλλογιζόταν.

Ἀλλὰ ἡ οἰκονομικὴ στενοχώρια ἤταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία. Κι' ἀφοῦ πάλαισε ἀκόμα μὲ τὸν ἑαυτό της, μὲ τὴν ἀξιοπρέπειά της, μὲ τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ της, ἐπιτέλους ἡ Ἀνάγκη, ἐυνατὴ πάντα κι' ἀμείλικτη, τὴν ἐνίκησε. Κι' ἔβαλε κάθε ντροπὴ κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε :

—Σήμερα...ἔτυχε νὰ εἶν' ἐδῶ...ἔτσι κατὰ σύμπτωση ...ἡ κόρη μιᾶς φίλης μας...Εἶναι μικρή, ἀλλά...μπορεῖ νὰ σᾶς ἀρέσῃ.

—Νὰ τὴν ἰδῶ, ἔκαμε ἀμέσως ὁ κύριος.

—Θὰ σᾶς τὴ φέρω, ἀποκρίθηκε ἡ Μιμίκα ποὺ εἶχε γίνει κατακόκινη. Ἀλλὰ ξέρετε, εἶναι κορίτσι κι' ἔχει ἀξιώσεις.

—Μπᾶ ! ἔκαμε ὁ κύριος. Φτάνει νἀξίζῃ.

—Θὰ τὴν ἰδῆτε...Παρντόν, μιὰ στιγμή...

Ἡ Μιμίκα βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι.

"Ἀλλη δυσκολία τώρα : Πῶς θὰ τὄλεγε τῆς Πίτσας ; "Ἔπρεπε νὰ ἐπλισθῇ μὲ ἄκομα μεγαλύτερο θάρρος, μὲ θρασύτητα, μὲ ἀναίδεια, γιὰ νὰ παρουσιασθῇ στὴ μικρὴ ἐκείνη σὰ μεσίτρα. Αἰσθανόταν πὼς αὐτὸ θὰ τὴν ἐταπείνωνε, θὰ τὴν ἐξευτέλιζε μπροστά της, σὰ νὰ τῆς παρουσιαζόταν ἄξεφνα σὰ γρηά, μὲ ρυτίδες μὲ ψεύτικα δόντια καὶ μὲ βαμμένα μαλλιά.

Μὰ κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴν ἀναίδεια τῆς τὴν ἔδωσε ἡ Ἀνάγκη.

Φώναξε τὴν Πίτσα καὶ τῆς εἶπε, γελῶντας σὰ νὰ ἤταν κάτι πολὺ ἀστεῖο :

—Αὐτὸς ὁ κύριος μὲ ρώτησε—φαντάσου !— μὴν ξέσω καμμιὰ μικρή...Κι' εἶναι πάρα πολὺ καλὸς κύριος, ποὺ θἄθελα νὰ τὸν εὐχαριστήσω...Θέλης...νὰ τὸν γνωρίσῃς ;

Ἀκοῦς ἐκεῖ ποὺ δὲν ἤθελε ἡ Πίτσα !

Πρὶν τελειώσῃ καλὰ-καλὰ τὴν πρότασή της ἡ μεγάλη, ἡ μικρὴ βρισκόταν στὸ σαλόνι καὶ χαιρετοῦσε τὸν κύριο εὐγενικώτατα :

—Πῶς εἶσθε...Χαίρω πολύ...

Ὁ κύριος, ποὺ ἤθελε νἀλλάξῃ φαΐ, ξετρελλάθηκε μὲ τὸ κοριτσάκι καὶ γλήγορα ἔκλεισε ἡ συμφωνία. Ἔπειτα κλείσθησαν οἱ δυό τους στὴν κάμαρα τῆς Μιμίκας. Κι' αὐτὴ ἀπέξω περίμενε νὰ τελειώσῃ τὸ ραντεβού, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πιὸ ἄτιμα λεπτά, ἀπ' ὅσα πῆρε ποτὲ στὴ ζωή της.

Γιατὶ ἔτσι τῆς φαινόταν. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀνακούφιση, γιατὶ θὰ εἶχε αὔριο νὰ πληρώσῃ τοὺς πιὸ φωνακλίδες, αἰσθανόταν καὶ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία, τὴ βαθύτερη ἴσως ἀπ' ὅσες αἰσθάνθηκε στὴ ζωή της.

Ἡ βροχὴ ἔξω εἶχε δυναμώσει. Καὶ καθὼς ἔσβυνε ἡ μέρα, ἤταν σχεδὸν σκοτεινά. Ἡ Μιμίκα ἐκλησίασε, περιμένοντας, στὸ παράθυρο καί, μποροῦσά στὴ μαυρίλα ἐκείνη, τῆς φαινόταν πὼς ἔβλεπε τὰ μέσα της. Ἡ ἴδια σκοτεινιὰ ἤπαν καὶ στὴν ψυχή της.

Τὴ φρίκη της ἐμεγάλωσε ἀφόκα ἡ ἐπιδοκιμασία τῆς κυρίας Εὐρυδίκης, ποὺ ἀπὸ πίσω της μονολογοῦσε :

—Ἀμ' ἔπρεπε νὰ γίνῃ κι' αὐτό. Μπορούσαμε νὰ τὰ βγάλουμε πέρα μονάχες μας ;

Κι' ἡ Μιμίκα ψιθύρισε τὸ οἰκιακό της :

«Ὦς ποῦ ἀκόμα, Θὲ μου, ὦς ποῦ ;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Πέρασε κανένας χρόνος.

Τὸ σπίτι τῆς «κυρίας Εὐρυδίκης» εἶχε γίνει πιὰ ὄνομαστό. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «ὥμορφη κόρη της», ἔβρισκε κανεὶς ἐκεῖ καὶ τὴν Πίτσα, καὶ τὴν Ἰζούλια τὴν «τρελλὴ παρθένο», καὶ τὴ Σάσα τὴν «εὔθυμη ζωντοχήρα» ἀκόμα καὶ τὴν Ἐρατώ. Ὅλες τὶ εἶχε περιμαζέψει ἡ Μιμίκα ἀφότου ἔκαμε τὴν ἀρχή. Ἡ μιὰ τῆς ἔφερνε τὴν ἄλλη. Καὶ πολλὲς κρυφὲς πήγαιναν μονάχες τους, κινημένες ἀπὸ τὴ φήμη τοῦ καινούργιου «καταστήματος».

(Ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια δεκάτη τετάρτη)

Τὸ συνεπέρανε δ' αὐτὸ ἡ Ραχὴλ ἀπὸ ἕνα γραμματάκι του ποὺ τῆς εἶχε σταλεῖ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ὅπου εἶχε μετοβῇ μὲ ἄδειαν τεσσάρων ἡμερῶν, δι' οἰκογενειακὰς ὑποθέσεις του. Τὸ γραμματάκι δὲ αὐτὸ ἔλεγε :

Κυρία

«Ἡ ἀπομάκρυνσις μοῦ δίδει θάρρος. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ δεχθῆτε, εὐθὺς μόλις ἐπιστρέψω, καὶ ὄχι εἰς τὸ γραφεῖον σας, ἂν εὐαρεστεῖσθε. Πίνε ἀληθὲς ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας μου εἰς τὴν Τράπεζάν σας σᾶς βλέπω καθ' ἑκάστην· ζητῶν ὅμως τὴν ἰδιαιτέραν αὐτὴν ἀκρόασιν, τὸ κάμνω διὰ νὰ καταινιήσω τὴν φυσικὴν δειλίαν μου, ἡ ὁποία μ' ἐμποδίζει νὰ ἐκφρασθῶ. Ξέρετε ὅτι ἡ γλῶσσα μου παραλύει ἐνόπιόν σας; Σᾶς ἱκετεύω, βοηθῆστε με ὀλίγον νὰ σᾶς ἐκμηστηρευθῶ κάτι ἐμπιστευτικόν, τὸ ὁποῖον ἀπὸ μακρὸν θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ δὲν τολμῶ.....»

Ὅταν ἡ Ραχὴλ ἀνέγνωσεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ἐσκέφθη ἐκεῖνο ποὺ ἦτο φυσικὸν νὰ σκεφθῇ :

—Θέλει νὰ μοῦ πῇ πῶς μ' ἀγαπᾷ. Καὶ τρέμουσα ἀπὸ χαρὰν ὅτι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἠγάπα θὰ ἐτολμοῦσε ἐπὶ τέλους, τοῦ ἀπήντησεν ἀμέσως δι' ἑνὸς τηλεγραφήματος ὅτι θὰ τὸν περιμένῃ εἰς τὸ σπίτι της

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

ΤΟ ΕΝΟΙΚΙΟΝ

Τοῦ Pierre Desclaux

Μολονότι φτωχὸς ζωγράφος, μπορεμ, ὁ Ροδόλφος Τρεντὰλ ἐπεμελεῖτο πολὺ τὸν ἑαυτό του κι' ἐντύνετο εὐπρεπῶς.

Ἐκρατοῦσε σὲ μιὰ ἀπομερη συνοικία μιὰ σοφίτα, ἡ ὁποία τοῦ ἐχρησίμευε καὶ ὡς κατοικία καὶ ὡς ἀτελιέ. Φιλόπονος δὲ καθὼς ἦτο, κατώρθωνε κουτσὰ σραβὰ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του μὲ τοὺς πίνακας ποὺ ἐζωγράφιζε καὶ νὰ πληρώνῃ τακτικὰ τὸ ἐνοίκιό του. Ἤλθε ὅπως μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ δουλειές του δὲν ἐπήγαιναν καλὰ καὶ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ πληρώσῃ τὸ μηνιάτικο.

Παρεκάλεσε τὸν δικηγόρον τοῦ ἰδιοκτήτου νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ μικρὴ προθεσμία. Ὁ σκληρὸς ὅμως ἐκεῖνος ἄνθρωπος δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε, καὶ τοῦ ἐδήλωσε ὅτι ἂν ἐντὸς ἑνὸς εἰκοσιτετραώρου δὲν καταβάλῃ τὸ ἐνοίκιον, θὰ τοῦ ἐκοινοποιοῦσε ἔξωσιν.

Καταστενοχωρημένος ὁ Ροδόλφος ἀπεφάσισε νὰ πάῃ ἀπ' εὐθείας στὸν ἰδιοκτήτην καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ μικρὴ προθεσμία. Τὸν ἰδιοκτήτην, ποὺ ἤξερε μόνον πῶς ὀνομάζεται Μπρισσώ, δὲν τὸν ἐγνώριζε οὔτε τὸν εἶχε ἰδῇ ποτέ, γιατὶ ἦταν ἀπὸ τοὺς μεγαλοκτηματίας ἐκείνους ποὺ ἀναθέτουν ὅλας των τὰς ὑποθέσεις στοὺς διηγόρους χωρὶς νὰ κατοῦν ποτὲ στὰ σπίτια των καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζουν τοὺς ἐνοικιαστάς των.

Ὁποσοῦήποτε ὁ Ροδόλφος ἤλπιζε νὰ τὸν συγκινήσῃ. Ἔμαθε λοιπὸν τὴν διεύθυνσίν του καὶ ἐπῆγε στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ἐπληροφορήθη ἀπὸ τὸν πορτιέρην ὅτι ὁ Μπρισσὼ εἶχε πεθανει πρὸ ἑνὸς ἔτους, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ ἰδῇ τὴν χήραν Μπρισσώ, ἂν ἤθελε.

Καὶ ὁ Ροδόλφος εἰσήχθη εἰς ἕνα σαλόνι, ὅπου εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν νεαρωτάτην καὶ ὡραίαν κυρίαν Μπρισσώ.

—Κυρία, τῆς εἶπε μετὰ δισταγμοῦ, μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ...

—Δὲν μ' ἐνοχλεῖτε, ἀπήντησεν εὐπροσήγορος ἡ νεαρὰ χήρα. Εἰς τί ὀφείλεται ἡ ἐπίσκεψίς σας;

—Ἰδού, κυρία : εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστὰς τῶν σπιτιῶν σας καὶ εὑρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προσφύγω σὲ σᾶς, διότι ὁ πληρεξούσιός σας μὲ ἀπειλεῖ δι' ἔξωσιν ἐὰν δὲν καταβάλω τὸ ἐνοίκιον ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν. Πρέπει δὲ νὰ λάβετε ὑπ' ὄψει, κυρία, ὅτι ἀπὸ δέκα ἐτῶν ποὺ κατοικῶ εἰς τὸ σπίτι σας, μπορῶ νὰ τὸ καυχηθῶ πῶς οὔτε ἕνα μῆνα δὲν καθυστέρησα τὸν ἐνοίκιον. Τώρα ζητῶ προθεσμία ἑνὸς μηνός.

Ὁ Ροδόλφος ἐσώπησε. Ἡ χήρα τὸν παρετήρησε μὲ βλέμματα ἐρευνητικά, καὶ εἶπε :

—Εἶμαι, κύριε, μία ἰδιοκτήτρια, ἡ ὁποία δὲν εἶνε πολὺ ἐνήμερος τῶν ὑποθέσεών της. Ἔχω πολλὰ ἀκίνητα στὸ Παρίσι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀσχολοῦμαι μ' αὐτά. Ὁ πληρεξούσιος διηγόρος μου τὰ ἔχει ἀναλάβει ὅλα. Ἐπίστευα πῶς εἶνε συγκαταβατικός, κατ' ἐπανάληψιν δὲ τοῦ ἐξεδήλωσα τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ φαίνεται, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, ἐπιεικὴς πρὸς τοὺς ἐνοικιαστάς. Ἀλλὰ φαίνεται...

Τότε ὁ Ροδόλφος τῆς ἀφηγήθη μὲ πόσην σκληρότητα ἐφέρθη ἀπέναντί του.

—Τί βάναυσος δικηγόρος ! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Μπρισσὼ ὅταν ὁ Ροδόλφος ἐτελείωσε. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φέρωνται ἔτσι πρὸς τιμίους ἀνθρώπους. Βλέπω ὅτι πρέπει νὰ τοῦ μαζέψω τὰ λουριά, γιατὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φέρεται σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ μακαρίτου συζύγου, ὁ ὁποῖος ἦτο δυστυχῶς πολὺ αὐστηρός. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖτε, κύριε, θὰ κανονίσω τὴν ὑπόθεσίν σας ὅπως ζητᾶτε. Συμπαθῶ πολὺ τοὺς ἀρτίστας καὶ δὲν ἔννοῶ νὰ πάθῃ κακὸ ἐξ αἰτίας μου κανείς.

Κατόπιν τοῦ ἔκανε μερικὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς τέχνης του, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ροδόλφος ἐννόησεν ὅτι ἡ νεαρὰ χήρα εἶχε πολλὰς γνώσεις ζωγραφικῆς. Ἔτσι ἡ συνομιλία των κατενάθη καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀπεχωρίσθησαν σὰν καλοὶ φίλοι.

Τὴν ἑπομένην ὁ Ροδόλφος, εἰργάζετο σ' ἕνα πανελλό, ὅταν εἶδε τὴν κυρία Μπρισσὼ νὰ εἰσέρχεται στὸ ἀτελιέ του.

—Εἶνε ἡ σειρά μου νὰ σᾶς παρακαλέσω, τοῦ εἶπε, νὰ μὲ συγχωρήσετε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ, ἀλλὰ ἡσυχάσατε δὲν ἔρχομαι ὡς ἰδιοκτήτρια, ἔρχομαι ὡς μιὰ ἁπλὴ ἐρασιτέχνις. Ἐχω τὴν περιέργεια νὰ ἰδῶ τὰ ἔργα σας.

Τῆς ἔδειξε τοὺς πίνακάς του, τὰς σπουδάς του, τὰ σχέδιά του. Ἐκείνη τὸν συνεχάρη καὶ ἔκρινε τὰ ἔργα του μὲ λόγια ποὺ ἔδειχναν ὅτι κατεῖχε καλὰ τὴν ζωγραφικήν.

—Μιλεῖτε σὰν νὰ εἶσθε τελεία ζωγράφος ! τῆς εἶπε.

Ἡ κ. Μπρισσὼ δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ ἐξηκολούθησε νὰ ἐξετάζῃ τὰ ἔργα του, τὰ ὁποῖα τῆς ἐπροκάλουν τὸν θαυμασμόν :

—Ἔχετε μεγάλο ταλέντο ἀγαπητέ μου... ἐν κικιαστά, τοῦ εἶπε, καὶ εἶμαι ἐνθουσιασμένη ποὺ θὰ σᾶς παραγγείλω νὰ μοῦ ζωγραφίσετε μερικὰ πανν̀ὼ γιὰ τὴν τραπεζαρία μου.

Κατὰ τὴ πρότασις τὸν ἐξέπλήξεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔφερεν εἰς δύσκολον θέσιν :

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀρνηθῶ, κυρία, τῆς εἶπε. Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶμαι ὀφειλέτης σας καὶ δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ. Μ' ἐννοεῖτε.

—Τί ἐγωϊσμός ! Εἴσθε ἀληθινὸς ἀρτίστας. Μὰ δὲν σᾶς εἶπα ὅτι ἦλθα, ὄχι ὡς ἰδιοκτήτρια, ἀλλ' ὡς ἐρασιτέχνις ; Μπορεῖτε κάλλιστα νὰ ἐκτελέσετε τώρα τὰ πανν̀ὼ κι' ἀργότερα νὰ κανονίσετε τὸ χρέος σας τοῦ ἐνοικίου. Προτιμᾶτε νὰ τὰ παραγγείλων σ' ἄλλον ζωγράφον ; Δὲν ἦτο σωστό, γιατὶ ὁ τόπος μὲ τὸν ὁποῖον ζωγραφίζετε μ' ἀρέσει πολύ.

Ὁ Ροδόλφος ἐπέμενε ν' ἀρνῆται. Καὶ ἐπρότεινε μίαν λύσιν :

—Ἂς ἀναβάλλουμε τὰ πανν̀ὼ γιὰ ἕνα μῆνα ὁπότε θὰ ἔχω κανονίσει τὸ νοίκι μου. Τότε θὰ εἴμεθα ἔγκαλιτὲ καὶ θὰ τὰ συμφωνήσουμε.

—Ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀρτίστα εἶνε τρομερός. Ξέρετε ὅμως ὅτι κι' ἐγὼ εἶμαι ἀνυπόμονη κι' ἐκεῖνο ποὺ θέλω ἐννοῶ νὰ γίνεται ἀμέσως.

Ὁ Ροδόλφος ἐδέχθη ὑπὸ ἐπιφύλαξιν:

—Ἔστω, εἶπε, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω τὰ πανν̀ὼ δωρεάν. Θὰ μὲ λυπήσετε, ἂν ἀρνηθῆτε. Κατόπιν τῆς ἐκδουλεύσεως ποὺ μοῦ ἐκάμετε, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς θεωρήσω ὡς συνηθισμένην πελάτιδα.

—Ἡ προσφορά σας εἶνε εὐγενής, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μπρισσώ. Καὶ τὴν ἐκτιμῶ τόσο μᾶλλον δσο διότι ἤμουν κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ ζωγράφος. Σᾶς χρωστῶ τὴν ἱστορία μου, ἀφοῦ μοῦ διηγήθητε τὴ δική σας ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἶχα ἕνα ἀτελιὲ ὅμοιο πρὸς τὸ δικό σας. Εἶχα ὄνειρα. Ὀρφανή, ἄλλοτε μαθήτρια τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Τουλούζης, ἔφθασα στὸ Παρίσι μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἠχμαβεύσω, ὅτι θὰ γίνω μεγάλη καλλιτέχνις. Ἀλλοίμονον! γρήγορα ἀπεγοητεύθην, ἐγνώρισα ὥρας σκληράς. Ἀναγνωρίζω ὅτι δὲν εἶχα οὔτε τὸ ταλέντο σας, οὔτε τὴν ἐνεργητικότητά σας. Ἕνα μῆνα δὲν κατώρθωσα νὰ πληρώσω τὸ νοίκι, καὶ ἔκαμα ἕνα διάβημα ἀνάλογο πρὸς τὸ δικό σας. Ὁ Μπρισσὼ ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ ὅπου ἐκαθόμουν. Τοῦ ἄρεσα, μ' ἐζήτησε εἰς γάμον, ἐδέχθην καὶ δὲν ἔζησα μαζί του δυστυχής, ἂν καὶ ἦταν γέρος.

Ὁ Ροδόλφος ἐσιωποῦσε, Ἔννοιωθε ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα τόσο ἁπλῆ, τόσο εὐγενική, δὲν τοῦ ἔκρυβε τίποτε. Καὶ ὅμως ἐζήλευε τὸν "νεκρόν, ἐκεῖνον τὸν γέροντα ποὺ ἦτο ἀνάξιός της.

Ἡ νεαρὰ χήρα τὸν ἐκκύταζε. Ἐκαταλάβαιναν κι' οἱ δυὸ ὅτι ἦσαν πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Τὰ βλέμματά τους συνηντήθησαν. Ἐκείνη τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι, Ἐκεῖνος τὸ ἔπιασε τρυφερὰ καὶ τὸ ἔφερε στὰ χείλη του. Καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ φιλὶ τοῦ ἀρραβῶνος των.

Μετάφρασις ΙΩΝΟΣ

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἀγάπη, ἐσύ, χαρὰ τῆς γῆς
καὶ τούφανοῦ εὐλογία,
ποὺ εἶσαι γλυκειὰ σὰν τάστρο τῆς αὐγῆς,
ποὺ εἶσαι μεγάλη σὰν τὴν Παναγία!

Ἐμπρός σου γονατίζω, ἀγνὴ θεά,
καὶ σοῦ φιλῶ τὸ διαμαντένιο χέρι,
λυπήσου μας ποὺ ζοῦμε μακριά,
κάμε μιὰ μέρα νὰ γενοῦμε ταῖοι.

Ἐμπρός σου γιὰ καιρὶ μοῦ λυώνει ὁ νοῦς,
μοῦ καίγετ' ἡ καρδιά μου γιὰ λιβάνι'
ἀπ' τοὺς ἀνθοὺς σου τοὺς παντοτεινοὺς
πλέξε γιὰ μᾶς τοῦ γάμου τὸ στεφάνι.

Κ' ἐμεῖς θὰ ζοῦμε δοῦλοι σου πιστοί,
καὶ τὸ μικρό, τὸ φτωχικό μας σπίτι,
θὰ εἶν' ἐκκλησιὰ τρανὴ καὶ ξακουστὴ
ποὺ τὴ δική σου δόξα θὰ κηρύττῃ!

Ἀλλ' ἂν γράφτηκε ἀκόμα γιὰ πολύ,
ὦ χωρισμοὶ καὶ πίκρες νὰ μᾶς τρῶτε,
Ἀγάπη μεγαλόχαρη, καλή,
μὴ μᾶς ξεχνᾶς, λυπήσου μας καὶ τότε.

Κὰν πρόβαλε καὶ δόσε μας φτερά,
ἀθώρητα φτερὰ κ' εὐλογημένα,
γιὰ νὰ πετοῦμε αἰώνια, τὶ χαρά!
Ἐγὼ νὰ βρίσκω αὐτὴ κ' ἐκεῖνη ἐμένα.

Κι' ὁ ἕνας μὲς στἄλλου ἐκεῖ τὴν ἀγκαλιά,
δικά σου Χερουβεὶμ, κοντὰ στἀστέρια,
γλυκὰ γλυκὰ γ' ἀλλάζουμε φιλιά,
σφιχτὰ σφιχτὰ νὰ σμίγουμε τὰ χέρια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΧΘΡΟΥΣ

τοῦ *Νίτσε*

(Ἀπάνω σὲ μιὰ τσιγγάνικη παρομοιά)

Ἐδῶ ἡ κρεμάλα κι' ἐκεῖ τὰ σκοινιά'
καὶ τοῦ μπόγια τὰ κόκκινα γένεια'
κόσμος γύρα καὶ μάτια ποὺ στάζουν φαρμάκι,
τί καινούργιο εἶνε τάχα στὴ δική μου γωνιά;
Τὴν ἐγνώρισα χίλιες φορὲς τούτην ὥρα,
σᾶς τὸ κράζω γελῶντας στὸ πρόσωπο φόρα.
Στὴν κρεμάλα τοῦ κάκου μὲ σέρνετε ἀπάνω,
Νὰ πεθάνω; Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ πεθάνω.

Σεῖς ζηνιάνοι! Γιατὶ νὰ σκάζετε σεῖς;
Κάτι μοῦλαχε κλήρα ποὺ δική σας δὲ γίνεται.
Ὑποφέρω εἶν' ἀλήθεια, ὑποφέρω εἶν' ἀλήθεια,
ἀλλὰ σεῖς; —εἶστε σεῖς, εἶστε σεῖς ποὺ πεθαίνετε,
Καὶ μὲ χίλιους θανάτους ἀκόμη ἐδῶ πέρα,
εἶμαι πάντα πνοὴ κ' εἶμαι φῶς στὸ αἰθέρα.
Στὴν κρεμάλα τοῦ κάκου μὲ σέρνετε ἀπάνω,
Νὰ πεθάνω; Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ πεθάνω.

Μετάφρασις ΠΕΤΡΟΥ ΒΑΣΙΑΙΚΟΥ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΑΔΕΛΦΗ

Τῆς μοναξειᾶς τὸν πόνο τὸν ἀτέλειωτο
ποὺ μαῦροι λογισμοὶ τὸν συντροφεύουν
μὲ τὴν ἀγνὴ δροσιά τους νὰ γλυκάνουνε
τ' ἀδελφικά σου γράμματα γυρεύουν

Κι' ἡ σκέψες σου λουλούδια γλυκομύριστα
μεσ' στῆς καρδιᾶς φωλιάζουν τὰ παλάτια
καὶ κάνουν ἐμπροστά μου νὰ ξανοίγουνται
τῆς πλάνας λησμονιᾶς τὰ μονοπάτια

Γράμμα καλό! ποὺ ἀπὸ πέρα ἔρχεσαι
πόση χαρὰ μοῦ χάρισες ἀλήθεια!
τῆς λύπες τῆς βαρειές μου τῆς ἐσκόρπισες
καὶ τὴν ἐλπίδα μούφερες στὰ στήθεια

Τ. Τ. 907. *Λέανδρος Μίχας*

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΜΟΙΡΑ

Δυὸ ψυχὲς ἐσμίξανε στὴ γλυκειὰ συμπόνια
πάνω, γιὰ τ' ἀνθρώπινα — ὦ ! νὰ ζοῦν' αἰώνια !
Δυὸ ψυχὲς ἐσμίξανε λάτρισσες τοῦ ὡραίου
(ἁρμονίες ἠχήσατε ψάλτρες τοῦ Μοιραίου !)
Ἄ !..ἐσὺ Μοῖρα ἀξήγητη πῶς τὰ δένεις ὅλα,
τὰ παλάτια τοῦ ἔρωτος τὰ ἀχτινοβόλα !

Ὄνειρα...τριαντάφυλλα ρόδινες λαχτάρες
καὶ γιαλοὺς κι' ἀκρογιάλα καὶ χαρὲς καὶ χάρες!
Μίαν αὐγὴ τοῦ ἔρωτα παραδείσια, αἰθέρια,
(κι' ὅμως φκιάχνεις φέρετρα, πλάθεις.. νε-
[κροκέρια !

Πλέκεις νεκροστέφανα... γράφεις τὸ Μοιραῖο!.
Κι' ἡ ψυχὲς χωρίζονται καὶ νεκρὸ τ' ὡραῖο !..
. . . . . .
Δυὸ ψυχὲς ἐσμίξανε στὴ γλυκειὰ συμπόνια
πάνω, γιὰ τ' ἀνθρώπινα ὦ ! νὰ ζοῦν αἰώνια !

Πάτρα. *Τάκης Βελονάκης*

ΑΥΓΙΝΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Ψιλοβρέχει ὁ βουρκωμένος οὐρανὸς ραντίζοντας μὲ χάδι τὸ ἁπαλὸ ξύπνημα τῆς μέρας καὶ ζωογονῶντας τὰ λουλούδια.

Τὰ πουλάκια τρελλὰ ἀπὸ χαρὰ πετοῦν ἀπὸ κλαδάκι σὲ κλαδί, τραγουδῶντας τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τους—τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς Ἀγάπης—και χαιρετίζοντας τὴ ζωή.

Ἔτσι κι' ἐγὼ μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια ραντίζω τὴν Ἀφγὴ τῆς Ἀγάπης μας γιὰ νὰ ζωογονήσω τὰ μυροβόλα λουλούδια της καὶ μὲ τὸ σκοπὸ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου τραγουδῶ τὸ ξύπνημά της γιὰ τὴ ζωή!...

Ἀ. Βαϊραμιτσῆς

ΑΓΝΑ ΚΙ'ΑΠΑΡΘΕΝΑ

Κεῖταν νύχτ' ἀσύγκριτη'
κεῖταν ρόδα χάμου,
κεῖταν φῶς μέσα στὸ φῶς
ἡ καλὴ μποροσά μου.

Κεῖχα ἀνθάκια ἕνα σωρὸ
πλέξει σὲ στεφάνι,
γιὰ νὰ δῶ ἂν στὸ σεμνὸ
πρόσωπο τῆς κάνει.

Κῆρθ' ἀγέρας σὰν φονηᾶς
καὶ στὸ πέρασμά του
εἴδαμε τὰ λούλουδα
νὰ σκορπιοῦνται κάτου.

Ἡράκλειο *Κωστῆς Μανωλεσάκης*

Μία παράξενη καὶ πολυσύνθετη ψυχή, μὲ θαυμαστὴν δύναμιν διαγραφομένη, εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς ἡρωΐδος τοῦ νέου μας μυθιστορήματος

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ποὺ ἀρχίζει ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν «Σφαῖραν».

Μὴ ξεχνᾶτε νὰ ἀποκόψετε καὶ νὰ συμπλέκετε ἕνα δίφυλλον τῆς «Σφαίρας» ποίαν πρωτεύει :

Ἀπὸ τὰς φωτογραφίας ποὺ δημοσιεύονται εἰς τὸ 183 (24) Ἀθηναϊκὴ ἢ Ἐπαρχιωτοπούλα ; (24) Ἡ γνώμη σας

GASTON DE FONTBESSE — Μυθιστόρημα περιπαθοῦς ἔρωτος

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Τὰ δυὸ ἀγαπημένα τρυγονάκια μας, ἡ Μαγδαληνὴ κι' ὁ Γιάγκος, δὲν εἶχαν σταματήσει ἀκόμη τὰ τρελλὰ γέλοια τους γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε, ὅταν ξαναφάνηκε ἡ καμαριέρα καὶ τοὺς διηγήθηκε τὴν ἀριστοκρατικὴν συμπεριφορὰν καὶ τὴν ἡρωϊκὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος Γκραζίκωφ.

Ἐθαύμασαν κι' οἱ δυὸ τὴν φιλοσοφικὴν ψυχραιμίαν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἰδιαιτέρως ἡ Μαγδαληνὴ εὗρῆκε φυσικωτάτην αὐτὴν τὴν συμπεριφοράν. Γι' αὐτὴν ὁ κόμης δὲν μποροῦσε τίποτα ἄλλο νὰ κάμῃ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔκαμε.

—Τὸν ἤξερα, εἶπε στὸν Γιάγκο. Εἶνε ἀνίκανος νὰ κάνῃ προστυχιές, ἀλλοιῶς δὲ θὰ παροῦσε ποτὲ τὸ πόδι του στὸ σπίτι μου.

Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν ἐντελῶς ἤρεμη κι' ἔκρινε τὰ πράγματα ψυχραίμως.

Ὁ Γιάγκος δὲν παραξενεύόταν ἀπὸ τὴν ὅπως πρέπει συμπεριφορὰν τοῦ Γκραζίκωφ· ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐξέπληττε ἦταν ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν ἔχανε τὴ Μαγδαληνή. Αὐτός, ποὺ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Μάγδα του, δὲ μποροῦσε νὰ φανταισθῇ πῶς ἕνας ἄνδρας μπορεῖ νὰ χαρίζεται τόσο εὔκολα ἀπὸ μιὰ γυναίκα σὰν τὴ Μαγδαληνή.

Οἱ ἐρωτευμένοι εἶνε ὅλοι οἱ ἴδιοι! Φαντάζονται πῶς ὅλος ὁ κόσμος εἶνε τρελλὸς γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾶνε. Γι' αὐτὸ ἕνας ἐρωτευμένος ἄνδρας εἶνε πάντα ζηλιάρης. Ἡ Μαγδαληνή, βλέποντας πῶς ὁ Γιάγκος της ἐσκοτιζόταν περισσότερο τοῦ πρέποντος μὲ τὸν Γκραζίκωφ, δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ εἰπῇ :

—Ἀρκετὰ μᾶς ἐζάλισε αὐτὸς ὁ Μοσκοβίτης! ἂς κυττάξουμε τώρα καὶ τοὺς ἐαυτούς μας, αὐτὸ ἀξίζει καλλίτερα... Πεινᾶς ;

—Γιατὶ μ' ἐρωτᾶς !

—Εἶσαι θαυμάσιος! Σ' ἐρωτῶ γιὰ νὰ μάθω ἂν εἶσαι διατεθειμένος νὰ φᾷς εὐχαρίστως μαζί μου, κι' ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο.

—Ὁμολογῶ ὅτι δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῇς!

—Ἄκου τον, ἄκου τον πῶς μοῦ μιλάει ! Κάνε μου τὴ χάρι, σὲ παρακαλῶ, νὰ μ' ἀπαντήσῃς : Πεινᾶς ;

—Καὶ σύ ;

—Οἱ γυναῖκες πάντα εἶνε πεινασμένες.

—Ἐπιμένεις νὰ λάβῃς ἀπάντησιν ὁριστικήν;

—Καὶ κατηγορηματικήν !

—Ἔ λοιπόν, δὲν κρατιέμαι στὰ πόδια μου ἀπ' τὴν πείνα.

—Εἶσαι...μεγαλεῖον τώρα! Λοιπὸν σύμφωνοι θὰ πᾶμε νὰ σουπάρουμε καὶ θὰ τσιγκρίσουμε τὰ ποτήρια μας στὴν ὑγεία τῶν Ρώσσων! Μεγάλος λαός, ἂν καὶ λίγο ψυχρός... Γιὰ νὰ σοῦ κεντήσω λιγάκι τὴν ὄρεξι, σοῦ δηλώνω ὅτι ἀντὶ γιὰ ψωμὶ θὰ φᾶμε τροῦφες κι' ἀντὶ κρασὶ θὰ πιοῦμε σαμπάνια. Σ' ἀρέσει ;

—Μὰ δὲν τὸ βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν; Τώρα εἶσαι δική μου. Τί ἄλλο θέλω ; "Ὁλα μ' ἐνθουσιάζουν, ὅλα μοῦ γελοῦν.

—Τρελλόπαιδο !

Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες διεσκέδασαν κι' ἔζησαν ὅπως ἄλλοτε.

Ἀλλοίμονον ὅμως ὅλα τελειώνουν γρήγορα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ πρὸ πάντων ἡ εὐτυχία. Ὅταν οἱ δέκα πέντε εὐτυχισμένες αὐτὲς ἡμέρες πέρασαν, ἐχρειάσθηκε, ὅπως ἔλεγε ἡ Μαγδαληνή, νὰ γίνουν λογικοὶ καὶ νὰ σκεφθοῦν σοβαρὰ περὶ τοῦ μέλλοντος. Τὸ ἀπ' τὴ γενναιοδωρία τοῦ κόμητος Γκραζίκωφ σχηματισμένο κομπόδεμα τῆς Μαγδαληνῆς εἶχε ἐξαντληθῆ.

Ὁ Γιάγκος δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἰδέα ὅτι γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ πολυαγαπημένη του ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου, γιὰ νὰ τοῦ τραβήξῃ λεπτά. Καὶ ἡ μελαγχολία τὸν ξανάπιασε καὶ ἔγινε πάλι δυστυχισμένος καὶ ξανάπεσε στοὺς θλιβεροὺς συλλογισμούς του καὶ δὲν ἔκρυβε ἀπὸ τὴ Μαγδαληνὴ ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγε στὸν ἑαυτό του.

Ὅπως πάντα ἡ ἐρωμένη του ἄρχιζε νὰ γελᾷ ὅταν τῆς ἔλεγε τὶς θλιβερὲς σκέψεις του, ἔπειτα τὸν ἐχάϊδευε, τὸν καθηούχαζε καὶ στὸ τέλος τὸν ἐμάλλωνε μὲ τὸν τρυφερὸ ἐκεῖνο τόνο ποὺ μαλλώνουμε ἕνα παιδὶ κακομαθημένο.

Ὁ Γιάγκος τῆς ἔλεγε νὰ σκοτωθοῦν οἱ δυὸ μαζί. Θὰ ἦταν τόσο ὄμορφο νὰ ξεψυχήσουν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Ἡ Μαγδαληνὴ ὅμως δὲν συνεμερίζετο καθόλου τῆς ἰδέες του, δὲν εὕρισκε ὀρθὸν νὰ τερματίσουν μὲ τὸν τραγικὸ αὐτὸ τρόπο τῆς ἀγάπες των.

—Στὴν ἡλικία μας αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ δικλῆ τρέλλα. Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα κι' ὅλα θὰ πάνε καλά. Ν' ἀφήσουμε τὴ ζωὴ ἀπάνω στὰ καλλίτερα νειάτα μας, ἀπάνω στῆς ὀμορφιές μας, ἀπάνω στὶς στιγμὲς τῆς δυνατώτερης ἀγάπης μας... μπρρρ... οὔτε νὰ τὸ σκέπτεσαι ! Θὰ ἦταν μιὰ διπλῆ δολοφονία !...

Ὁ Γιάγκος ἐπέμενε, ἐκαταλάβαινε τὸ κουράγιο του νὰ τὸν ἐγκαταλείπῃ, καὶ διετύπωνε διαρκῶς τὸ τραγικὸ σχέδιό του.

—Γιατὶ νὰ ζοῦμε, ἀφοῦ πιὰ δὲ μποροῦμε νὰ ζήσουμε παρὰ μόνον χωρισμένοι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον ; Ἂν ἤμαστε λογικοί, θὰ ἀγοράζαμε ἑκκοσι κάνιστρα λουλούδια ὅλων τῶν εἰδῶν, θὰ ἐγεμίζαμε μ' αὐτὰ τὸ δωμάτιό μας, θὰκάναμε ἕνα δεῖπνο καλό, θὰ μεθούσαμε καὶ σὲ λίγο μ' ἕνα τελευταῖο φιλί... θ' ἀναχωρούσαμε μαζὶ γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀπαντοῦσε κατηγορηματικά:

—Οὔτε νὰ τὸ σκέπτεσαι. Εἶνε τρέλλα σοῦ λέω !

—Πόσο θὰ σ' ἀγαποῦσα ἂν τὸ δεχόσαν. Ἂν ἤξερες πόσο ἤθελα νὰ πεθάνω μαζί σου !

—Δὲν ἐζήσαμε εὐτυχισμένοι ὡς αὐτὴ τὴν ἡμέρα ; Ἐ, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ ζήσουμε γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμα εὐτυχισμένοι. Ἀφησέ με μόνο νὰ κοιμῶ ὅ,τι ἐξέρω. Ἐοῦ δὲν ἔχεις νὰ σκοτισθῇς γιὰ τίποτε. Τὰ παίρνω ἐγὼ ὅλα ἀπάνω μου. Κύτταξέ με, εἶμαι γεμάτη θάρρος.

IX

Ἡ Μαργαρίτα Μπελμὸν ἦταν, τὸ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης, φιλενάδα τῆς Μαγδαληνῆς. Στὰ σαλόνια της ἡ Μαγδαληνὴ ἐγνωρίσθη μὲ τὸν κόμητα Γκραζίκωφ.

Οἱ δύο φίλες ἐβλέποντο σπανίως. Ὡς τόσο κατ' ἀραιὰ διαστήματα ἀντήλλασαν ἐπισκέψεις.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ὡς ἐραστὴν—χρηματοδότην ἕνα ἐγγαμον κύριον, ὁ ὁποῖος τὴν ἄφηνε ἐντελῶς ἐλευθέραν νὰ διαθέτῃ τὴς ὥρες της ὅπως τῆς ἐκάπνιζε. Τὰ καθήκοντά του ὡς συζύγου καὶ ἀρχηγοῦ οἰκογενείας τὸν ἐκρατοῦσαν συχνὰ στὸ σπίτι του, ἐνοοῦσε καλὰ ὅτι ἡ μαιτρέσσα του δὲ μποροῦσε νὰ ζῇ ὡς φυλακισμένη καὶ γι' αὐτὸ τῆς εἶχε δόσει τὴν ἄδεια νὰ δέχεται ὅποτε θέλει τὴς φίλες της καὶ νὰ δίδῃ σοναρέδες καὶ χοροὺς στὸ σπίτι της, τοῦ ὁποίου τὸ ἐνοίκιον ἐπλήρωνε αὐτός.

Ἡ κόσμος ποὺ ἐσύχναζε στὰ σαλόνια τῆς σαλόνια τῆς Μαργαρίτας Μπελμὸν ἦταν πολὺ ἀνακατεμένος, παρὰ τοῦτο ὅμως εἶχε μιὰ γενικὴ γραμμὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἀπεμακρύνετο ποτέ. Ἀπαιτοῦσε ὅλοι οἱ κοκλιμεντόζοι καβαλλιέροι ποὺ τῆς ἔκαναν τὴν τιμὴ νὰ μετέχουν στὴς ἐσπερίδες της, ἤθελε νὰ εἶνε ὅλοι γαλαζοαίματοι, νὰ ἔχουν κάποιον τίτλο εὐγενείας.

Χωρὶς τὸν τίτλ

ζουσα ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ τὸν σύζυγόν της, τοῦ ἐφιλοδώρησε μερικὲς κλωτσιὲς στὸ στομάχι εἰς ἔνδειξιν ὅτι δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ διαχύσεις.

Ὁ κ. Σάλιαγκας ὅμως ἐπέμενε ἀνενδότως,

—Μὰ μὲ τέτοια ζέστη! τοῦ εἶπε μισοκοιμισμένη καὶ μισολιγωμένη ἡ κ. Χελῶνα.

—Δὲν περιάζει ἡ ζέστη σ' αὐτὲς τὴς δουλειές.

Καὶ ἡ κ. Χελῶνα ἐνέδοσε.

Ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς σκηνὴ ἐξετυλίσσετο ἐπὶ τῆς ὀθόνης τοῦ κρεβατιοῦ τοῦ δικλανοῦ δωματίου, ὅπου ἡ κ. Σαλιάγκου μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως ἐδέχθη τὰς ἐρωτικὰς περιπτύξεως τοῦ ὑποτιθεμένου συζύγου της, περιπτύξεις τὰς ὁποίας ἀπὸ μακροῦ εἶχε λησμονήσει

«Τί κάνει ἐκεῖνο τὸ πεντο! ἐσκέφθη. Τὸν ξαναπεριώνει τὸν ἄνθρωπο!»

Μεθ' ὃ ὅλοι ἐκοιμήθησαν βαθέως τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου. Καὶ μόνον ὅταν ἀνέτειλε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, οἱ δυὸ γυναίκες ἀντελήφθησαν τὴν πλάνην τῶν συζύγων των. Πάραυτα ἐπετάχθησαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια καὶ συνηντήθησαν στὸ διάδρομο.

—Πῶ... πῶ.. ντροπή! εἶδες τί ἔγινε;

—Πρωτάκουστο! προιτκήκουστο!

Ἡ κ. Χελῶνα ἐξερόβηξε καὶ ρώτησε χαμηλοφώνως:

—Σοῦκαμε.... τίποτα;

—Ὄχι, ἀπήντησε ἡ κ. Σαλιάγκου μετὰ μικρὸν δισταγμόν. Καὶ σένα ;

—Οὔτε.

—Ὦ, μὰ τότε μικρὸ τὸ κακό. Καὶ τὸ λάθος μπορεῖ νὰ διορθωθῇ.

—Πῶς ;

—Θ' ἀλλάξουμε κρεβάτια. Ἐσὺ θὰ πᾶς νὰ πέσῃς κοντὰ στὸν ἄνδρα σου κι' ἐγὼ κοντὰ στὸ δικό μου καὶ δὲ θὰ τοὺς μαρτυρήσουμε τίποτα.

—Καλὰ λές. Πᾶμε.

Ἔτσι διηυθετήθησαν τὰ πράγματα καὶ πράγματι οἱ δύο ἀνύποπτοι σύζυγοι οὐδέποτε ἔμαθαν τὸ λάθος τῆς ἀξιομνημονεύτου ἐκείνης νυκτός.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ;

Ἀθηναῖα ἢ Ἐπαρχιωτοπούλα;

Βραβεῖα : Μία προῖκα 5000 δρ. εἰς τὴν νικήτριαν καὶ δῶρα 500 δρ. εἰς τοὺς μετέχοντας.

Ψηφοδέλτια ἔστειλαν :

Ἀνάδεγμα.—Ἡ. Ἀργυρόπουλος, Β. Μόκος Κ. Θεοδωρόπουλος, Σ. Σγουρόπουλος, Μ.Κωνσταντίνου, Ἡ.Ὁμουρίδης, Σ. Γουναρίδης, Ἀ. Κόλλιας, Σ. Τασιόπουλος, Βιβίκα Κόλια, Πηνελόπη Μαρίνη, Ἑλένη Παλούκα, Ἀ. Σκανδάλης, Π. Μητρογιαννόπουλος.

Ἀνάδυο.—Ὄλγα Χρηστίδου, Ἰ. Ζησόπουλος, Γ. Πολυχρονόπουλος, Ἀ. Ἀγραπιδᾶς, Δ. Κανναβᾶς, Ἰ. Ζαφειρόπουλος, Ν. Καβαλλιεράτος, Κοΐτη Σῴχου, Π. Κουσῆς.

Ἀνάτρισ.—Θ. Ποδιώτης, Χαρίκλεια Οἰκονομοπούλου, Ἀ. Καμπουρόπουλος

Ἀνάπέντε.—Κ. Κλεομένης, Ε. Conti.

Ἀνάξ.—Μαρίκα Μπαπούρου.

Ἀνάκτώ.—Νικήτας Συχγῆς.

Ἀνάδέκα.—Δ. Γρηγοράς, Κ. Χρηστοφίλης.

Ἀνάσαράντα.—Β. Λεσκόβης.

Ἀνάπενῆντα.—Γ. Σουρῆς.

Ἀνάξῆντα.—Γ. Ὑψηλάντης.

Ἀνάἑνενγνῆντα.—Ν. Νικολαΐδης.

Σύνολον ψηφοδελτίων 325

ΨΗΦΟΙ ΧΩΡΙΣ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Ψηφίζουν χωρὶς ψηφοδέλτια μετ' ἰσαρίθμων βολέτων: Ὑπὲρ τῆς δίδος Σενέλη, οἱ κ. κ. Νάρκισσος διὸ ψήφων 50, Ἀ. Βλαστὸς διὰ ψήφων 10, Μ. Κυπριωτάκης διὰ ψήφων 50.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Σαμιώτικο Ἀστέρι, ὁ κ. Ἀ. Παπαγεωργίου διὰ ψήφων 20. Ὑπὲρ τῆς δίδος Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων ὁ κ. Ἐ. Γαρέζος διὰ ψήφων 25.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Βιολέτα ὁ κ. Χ. Μαχρῆς διὰ ψήφων 4.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Καμέλια, ἡ δίς Τασία Τσέκα διὰ ψήφων 4, διαθέτει δὲ καὶ 5 δρ. διὰ τὴν προῖκα.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἰωνικὴ Αὔρα, ὁ Ἔρως Ἀμάραντος διὰ ψήφων 5.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Νέκταρ τῆς Σάμου οἱ κ. κ. Θ. καὶ Β. Σταυρόπουλος, Π. Τσακανιᾶς, Ἐ. Καραγιάννης καὶ Κ. Ἀβραντίης διὰ ψήφων 60 ἑν ὅλῳ.—Ὑπὲρ τῆς δίδος Μαργαρίτα, ἡ δίς Κικὴ Μπαλόγλου διὰ ψήφων 10. Ὑπὲρ τῆς δίδος Μελαχροινὴ οἱ κ. κ. Νικήτας Συχγῆς καὶ Κ. Ἀποστολόπουλος διὰ ψήφων 8 ἀμφότεροι.

Σύνολον ψήφων 246.

Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΨΗΦΩΝ

Ἐκ τῶν ἄνω 382 ἐν ὅλῳ ψηφοδελτίων τοῦ προηγουμένου καὶ τοῦ παρόντος φύλλου τὰ 109 εἶνε ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας καὶ τὰ 273 ὑπὲρ τῆς Ἐπαρχιωτοπούλας.

ΦΘλ.	Ἀθηναία	Ψῆφ.	Ἐπαρχιωτοπούλα	Ψῆφ.
160	Ἐδελβάῖς	188	Μιστεγκὲτ	600
161	Ρωμαντ. Νοῦξ	173	Ζωγολὲτ	152
162	Καστανὴ	157	Κυκὴ	235
163	Μπλὰνς	112	ΡΒολιωτοπούλα	555
164	Ἀν.Ἀμυγδαλιὰ	180	Ξενητεμμένη	141
165	Σάσα	105	Ἀφρὸς	186
166	Μυρσίνη	208	Κόρη Κυμάτων	718
167	Μ.Μπουνετάκι	483	Χαρ. Λόγοῦλα	110
168	Ἀλεξάνδρα	91	Κυκλ. Κρίνος	122
169	Μυρωμένο Γιοῦλι	181	Ἰάνθη	218
170	Ροδάκινον	75	Γλυκοματοῦσα	651
	Σία Ντούσλαντ	83	Ναυσικὰ	95
171	Ἔλκ. Τσιγγάνα	71	Χαριέτ	56
	Μαουμπούλι	126	Μενελὲς	108
			Θεάτοῦ Βρωτος	205
172	Φρόσω	172	Brunette	550
			Χρυσάνθεμον	196
			Ὑβόννη	59
173	Ξενία	48	Μικρ.Χρυσαλὶς	93
			Μαρίκα	34
174	Ἐλευθερία	49	Ἰωνικὴ Αὔρα	209
			Π. Τραυματῶν	51
			Βοσκοπούλα Π.	49
175	Λήδα	51	Κυθ. Ἄδρα	35
			Γαρύφαλλον	69
			Ρεμβοῦσης	32
			Τρυγὼν	63
176	Μινέρβα	142	Σενέλη	625
			Μάρκα	30
			Θαλασσολάτρις	57
177	Ἥρα	32	Papillon	433
			Β. Ἀνθέων	523
178	Κάκια	40	Σαμ. Ἀστέρι	97
			Βιολέτα	53
			Νεολορὲς	38
179	Ζακελίνα	48	Ὀν. Λευτεριὰ	27
			Νέκταρ Σάμου	319
			Καμέλια	44
			Π. Ἀμαζὼν	70
180	Χανουμάκι	53	Λούλα	27
			Τ. Αἰγιώτισσα	29
			Σμαράγδα	26
181	Γλυκειὰ Νανὰ	34	Μαργαρίτα	37
			Ἄρμα Ἔρωτος	25
			Μήλον Ἔριδος	28
182	Μελαχροινὴ	27	Λαΐς	25
			Κάρμεν	26

Δέον νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν αἱ ὑποψήφιοι ὅτι ψηφοδέλτια θὰ δέχωμαι μόνον ὅσαι μέχρι τῆς 15ης Ἰουλίου. Καὶ μόνον ὅσαι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν φθάσει τὰς 500 ψήφους, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν δευτέραν ψηφοφορίαν διὰ τὴν προῖκα.

Ἡ ΣΥΛΛΕΓΟΜΕΝΗ ΠΡΟΙΚΑ

Ἐκ προηγουμένων ἑβδομάδων	δρ.	4.120.—
Ἐκ ψηφοδελτίων	»	162.50
Ἐκ ψήφων	»	123.—
Ἐξ εἰσφορᾶς		5.
Σύνολον	δρ.	4.410.50

Ἐπίσης 32.50 εἰς στέμματα.

Βιάζομαι νὰ ἐγκρίνω τὸ πεζοτράγουδο τῆς δεσποινίδος Κ. Τσ. καὶ τὰ ποιήματα τῶν κ. κ. Φ. Σκούρα καὶ Π. Βακιτζόγλου, γιὰ νὰ κάμω σὲ μερικοὺς ἄλλους ἀναγνώστας—συνεργάτας, ποὺ εἶνε εἰς θέσιν νὰ γράψουν καλό, μιὰ παρατήρησι, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ προσέξουν :

Εἶπα ὅτι εἶνε εἰς θέσιν νὰ γράφουν καλά, τὸ βλέπω αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ μοῦ στέλλουν. Ἀλλὰ τί κάνουν ; Συλλαμβάνουν μιὰ ἰδέα καλή, πλάθουν στὸ μυαλό τους μερικὲς εἰκόνες καὶ φράσεις καλὲς καὶ ἀρχίζουν νὰ γράφουν, προτοῦ νὰ ἔχουν διαμορφώσει τελειωτικὰ στὸ μυαλό τους ὁλόκληρο τὸ πεζὸ ἢ τὸ ποίημα ποὺ θέλουν νὰ γράψουν. Κι' ἀρχίζουν λοιπὸν νὰ γράφουν ξαφνίου τὴν ἰδέα τους, ἀραδιάζουν τὴς εἰκόνες καὶ τὴς φράσεις ποὺ ἔχουν βρῇ, ἀλλὰ δὲν σταματοῦν ὡς ἐκεῖ· ἀπὸ μίαν ἀκατανόητον ἀνάγκην πολυλογίας, συνεχίζουν, βιάζεται τὸν ἑαυτόν τους, πλαδαρώνουν τὴν ἔννοιαν, ἀραδιάζουν τετριμμένες φράσεις ποὺ ἔχουν ἀκούσει ἢ ἔχουν διαβάσει, καὶ ἡ ἀγνή, ἡ δική των ἔμπνευσις γίνεται ἀγνώριστη καὶ τὸ ἔργον των καταστρέφεται.

Ἰδοὺ λόγου χαριν ἡ ἐκ Βόλου δεσποινὶς Ντίνα Μάστορη, τῆς ὁποίας τὴν ἔμπνευσιν ἐκτιμῶ πολύ, διότι ἀποκτᾶει τὸ ἄγνὸ μῦρο τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ: Μοῦ στέλλει ἕνα ποίημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὄνειρο φτωχοκόρης» καὶ γράφει :

Μιὰ φτωχοπούλα κι' ὄμορφη ὄνειρα εἶχε κάνει τὸ βασιλιὰ νὰ παντρευτῇ κι' ὕστερα φαίνεται μιὰ μέρα ποὺ στὸν ἀγραλιὸ ὕφαινε τὸ πανί της κι' τραγουδοῦσε κι' ἔβγενε μὲ πόνο ἡ φωνή της, ξάφνου περνάει ὁ βασιλιὰς ἀκούει καὶ σταματᾶει, στὴν πόρτα ἐθώρει ἡ μάνα της, στέκει καὶ τὴ ρωτᾶει —Πῆς μου, καλὴ γερόντισσα, πιὰ γλυκοτραγουδᾶει γιατὶ μὲ τὸ τραγούδι της τὸ στῆθος μοῦ τρυπᾶει. —Ἀφέντη, εἶν' ἡ κόρη μου κι' ὑφαίνει τὸ πανί της ποὺ θὲ νὰ πάρῃ γιὰ προικιό μαζὶ μὲ τὴν τιμή της. --Τρέχα, καὶ πές της γρήγορα τὸν ἀγραλιὸ νὰ φύσῃ καὶ πές της πῶς βουλήθηκα γύναικα μου νὰ ζήσῃ.

Ἕως ἐδῶ, ἐξαιρέσει μερικῶν χασμωδιῶν, τὸ τραγοῦδι πάει πολὺ καλό. Νὰ ὅμως : ἡ δεσποινὶς ἐκουράσθηκε, βιάζεται νὰ τελειώσῃ, καταστρέφει τὴν ὁμοιογένεια τοῦ ὕφους καὶ τελειώνει ὅπως-ὅπως. Ἰδοὺ ἕνα ἀκὸ τὰ πιὸ κάτω δίστιχα :

Ἐξαλλῆ τρέχει ἡ γρηὰ ἀπ' τὴ χαρὰ γεμάτη τρέχει κι' ὁ βασιλῆς κι' αὐτὸς κι' ἀλάζει στὸ Παλάτι.

Ἔχουν καμιὰ σχέσι οἱ στίχοι αὐτοὶ μὲ τοὺς παραπάνω ; Κυλοῦν ἀβίαστο, ἔχουν τὴν ἁπλότητα, ἔχουν τὴν ἀγνότητα τῶν παραπάνω ; Δὲν φαίνονται σὰν νὰ τοὺς ἔγραψε ἕνα ἄλλο χέρι ἀδέξιο καὶ κακότεχνο ;

Ἂς ἐρθουμε τώρα στὸν κ. Τ. Δράκο. Ἀρχίζει :

«Μὲ φίλησες κι' ἔννοιωσα τὴν ψυχή σου νὰ μοῦ χαρίζῃς. Μὲ φίλησες κοὶ τὰ μολεμένα χείλια μου δέχτηκαν μὲ διαβολικὸ χαμόγελο τὸ ἀρωμά σου. Μὲ φίλησες καὶ στὸ ξεψύχισμα τοῦ ἤχου τῶν χειλιῶν σου π' ἀναναδεύουνταν σὲ κόθησο....κλπ.

Ὕψος γοργό, φράσεις σφιχτοδεμένες, ἔννοιες καλὰ εὑρημένες. Σὲ λίγο ὅμως ἀκολουθοῦν μερικὰ ἀποσιωπητικὰ καὶ ἀρχίζει μία ἱερεμιὰς κλυθμηροτάτη, ἀνιαρό, κοινοτοπική :

«Κακιά, γιατὶ νὰ μὴ μὲ δροσίζῃς πιά.... γιατί.... Ἔλα κλπ.»

Καὶ τὸ ἔργον χανταχώνεται.

Τὸ ἴδιο μὲ τὸν κ. Ἰ. Νίκαινα: Ἀρχίζει μιὰ περιφρὴ πολὺ καλή, στὴν ὁποίαν βρίσκω τὴν ὡραία φρόσι: «...μιᾶς πηγῆς ποὺ παρέκει στάζει τραγουδιστὰ τὰ διαμαντένια δάκρυα τῆς», καὶ τελειώνει ἄθλια.

Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν κ. Κ. Μανωλεσάκη, ποὺ ἐπηρεασμένος ἴσως ἀπ' τὸ Χατζόκουλο, προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ τὴν τεχνοτροχίαν του. Ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ὑπομονὴ νὰ δουλέψῃ καλὰ τὸ τραγοῦδι του, ἀπὸ τὸ δεύτερο τετράστιχο ἀλλάζει τὸ ρυθμό, ριμάρει τὸ «προσμένω» μὲ τὸ «περιμένω» ποὺ εἶνε ταύτόσημα κλπ.

Ὁ κ. Σ. Μαρότο: πάλι ἔχει μιὰ ἰδέα καλή, ἔχει μερικὲς φράσεις καὶ εἰκόνες καλές, ἀλλὰ τὴς ἀκλώνει σὲ ἑνόμιον κοτεβατό, καὶ ἡ ἰδέα γίνεται πλαδαρὰ καὶ οἱ καὶ ἐς φράσεις καὶ ἰδέες κνίγονται μέσα σὲ ἄπειρες κοιτοπλίες

Ἀγαπητοί, ἀκοῦστε με: Εἶνε κρῖμα νὰ μὴν κατορθώνετε νὰ βγάλετε ἕνα ἔργο ἄρτιο, ἐνῶ μπορεῖτε νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ ἐκτελέσετε καλό. Μὴν πιάνετε τὴν πέννα, προτοῦ νὰ ἔχετε διαμορφώσει στὸ μυαλό σας ὁλόκληρο τὸ ἔργο ποὺ θέλετε νὰ γράψετε. Κι' ὅταν πιάνετε τὴν πέννα, γράψτε μονομιᾶς τὴν ἰδέα σας, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἐσκεφθήκατε, χωρὶς νὰ τὴν ἀπλώνετε καθόλου, χωρὶς νὰ τὴν παραφουσκώνετε μὲ λόγια συνηθισμένα. Προτιμότερη εἶνε μιὰ σκέψις μετρία ἀλλὰ δική σας, παρὰ δέκα ἄριστες ἀλλὰ ξένες, διότι καταστρέφουν τὴν ἑνότητα καὶ τὴν ὁμοιογένειαν τοῦ ὕφους σας καὶ τὴς ἐμπνεύσεώς σας. Γράψετε ὅ,τι εἴχατε στὸ μυαλό σας, τίποτε περισσότερο. Καὶ μόλις σταματήσῃ ἡ ἔμπνευσίς σας, σταματῆστε καὶ σεῖς τὸ γράψιμό σας. Εἶνε ἀνωφελὲς νὰ βιάζεστε καὶ νὰ στίβετε τὸ μυαλό σας. Διὰ τῆς βίας νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ βγάλῃ τίποτε καλό. Ἀφοῦ τὸ ἔργο τὸ γράφετε πρὸς ἀτομικήν σας εὐχαρίστησιν καὶ ὄχι ἀναγκαστικῶς, μὴ βιάζετε τὸν ἑαυτό σας. Ἡ διάθεσις ἔρχεται μόνη της. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ, γράψετε ὅ,τι ἐσκεφθήκατε χωρὶς τίποτε παραπανιστὸ καὶ κατόπιν, ἀφοῦ τὸ γράψετε, ἀρχίστε νὰ τὸ χτενίζετε μὲ ὑπομονήν, νὰ διορθώνετε ὅ,τι δὲν χτυπάει καλὰ σ' αὐτί, ν' ἀλλάζετε μιὰ λέξι ὅπου δὲν πηγαίνει ἀβίαστα ἡ φρόσις κλπ.

Καὶ ἔτσι μόνον θὰ κατορθώσετε νὰ γράψετε ἕνα ἔργο δικό σας, καλό, σφιχτοδεμένο, ὁμοιογενὲς καὶ ἄρτιον.

Θεωρῶ περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι πρέπει νὰ διαβάζετε πολὺ τοὺς καλούς μας ποιητὰς, διότι ὑποτίθεται ὅτι, ἀφοῦ εἶσθε εἰς θέσιν νὰ γράφετε καλά, τοὺς ἐδιαβάσατε καὶ τοὺς διαβάζετε συνεχῶς.

Ὁ ἐλεύθερος στίχος θέλει μαεστρίαν κ. Ν. Ἀνδρεάδη. Ἡ «Φαντασία» ἔχει πολλὲς χασμωδίες καὶ ρυθμὸν ἀκατάστατον.

Τὸ «Ἄνθισμα» δὲν εἶνε καλὸ, κ. Νυχτεγιὲ Τραγουδιστή. Τοῦ Χάϊνε εἶνε ὅλα γνωστά. Καὶ τοῦ Κοππὲ τὸ ἴδιο.

Δὲν εἶνε γιὰ ἔγκρισιν τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Σ. Β., Κ. Βάχλ., Χ. Μακρ. καὶ Χ. Α. Κ.

Ὅσοι δὲν βρίσκουν ἐδῶ ἀπάντησι, θὰ τὴν βροῦν σὲ τηλεφωνήματα.

Ἔλαβα τὸν «Ἀφρμπᾶ», ἐπιθεώρησιν τοῦ Μετώπου ἐκδιδομένην ὑπὸ τοῦ λόχου τηλεγραφητῶν Β'. Σ. Σ., ἤτις ἔχει διαμορφωθῆ εἰς τέλειον περιοδικόν, μὲ χρωματιστὸ ἐξώφυλλον καὶ 12 σελίδες γεμάτες ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ ὡραῖα σκίτσα.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

50 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

—«Θαλασσολάτρις» ἐκ Βόλου. Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν; γράψατε «Τ. Β.» 25ον Σ]γμα Π Πολ]χία, τ.τ. 930.

—Γρεῖς ἀδελφικοὶ φίλοι ἀνταλλάσουν c. p. καὶ ἐπιστολὰς μετὰ δίδων καὶ νεαρῶν χηρῶν. Γράψατε «Τάκην Μανιώτην, Κώσταν Παπαγεωργιάδην καὶ Μπάμπην Παπαδογιάννην» Αἴγιον.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μετὰ δίδων ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ. Σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε «Ἐρευνητὴν ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν, ρ.τ. Ἀθ]νοῦπολιν.

—«Α. Φ.» Ἀγάπη μου. Περιμένω ἐπιστολήν σου. «Π. Π.» Γ'. σύν]γμα πεδιν. πυρ]κοῦ, Ἀη μοῖρα, 2α πυρ]χία, τ. τ 905.

—Τὸ «κομμένο χρῆμα» ἐπιστρέψαν ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν, ἀνταλλαγὴν c. p. καὶ γραμματοσήμων, μόνον μὲ δίδας καὶ χήρας. ρ. τ. Ἀθῆναι.

—«Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ» Σᾶς ἐστειλα μέσω τῆς «Σφαίρας» μίαν ἐπιστολήν, τὴν ἐλάβατε; ἀπαντήσατε μου. «Ἀγκάθι τοῦ Νείλου.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Αἰγίου καὶ Σμύρνης. ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε χωροφύλακα «Μάμαλον Σουρίδωνα, ὑπομοιραρχίαν Ν. Ἐφεσοῦ, ἀστυνομ. σταθμὸν Ἀξόβας.

—Προσοχή!! Ὅλοι καὶ ὅλες. Ἀνταλλάξτε μὲ τὴν νεοσυσταθεῖσαν συμμορίαν «Ἀνιχνευταὶ τοῦ Ἐξξαίνου» ἐπιστολὰς καὶ c. p. Θωρηκτὸν «Κιλκὶς» τ. τ. 920 Κω]πολιν.

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ «Ἀρσακιάδας, πανταχόθεν. Σκοπὸς ἱερός. ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Εἰς πρώτην ἐπιστολὴν ἀποκαλύπτομαι. Γράψατε, «Φιλόλογον» ρ. τ. «Ἀλῆ — Ἀγᾶ, Σμύρνης.

—Ὁ. Ἐπιστολὴν ἔλαβον, φωτογραφίαν περιμένω ἀνευ ἀμηχανιαιολογιῶν, γραψε ἐπιτέλους, τακτικῶς, εὖγε τρόπον ἀπ' εὐθείας ἀλληλογραφίας.

—Νέα ἡλικίας 16—17 ἐτῶν, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με νέους τῶν Ἀθηνῶν, καὶ πολεμιστὰς ἰδιαιτέρως μὲ φοιτητάς. «Νίτσα Γεωργίου» θυρί; 41, γραφεῖα «Σφαίρας».

—«Ὀνειρευμένην Λευτεριὰ» Γράψατε διεύθυνσιν χωρὶς θυμούς. «Πίκ—Νίκ».

—«Εὐρυδίκην Σ.» Κέρκυραν. Γιατὶ ἀπότομος διακοπὴ τόσον εὐδιόνου ἀλληλογραφίας μας. Ἀναμένω. «Ἔρως Ἀμάραντος».

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ κορίτσια καὶ μὲν ἐν γένει θυλικό, ἀάσης τῆς Σάμου καὶ λοιπῆς Ἑλλάδος. Γράψατε «Προυσάκ» ἀνθ]γὸν Ι πολυβολ]χίας, 12ον πεζ. σύν]γμα, τ. τ. 915.

—«Σαμιώτικο Ἀστέρι, Γράψατε δύο λέξεις σ' ἕνα πατριωτάκι σας, εὑρισκόμενο εἰς τὰ βουνὰ τῆς Τσαρίντζης. «Προυσάκ» ἀνθ]γὸν Ι πολυβολ]χίας 12ον πεζ. συν]τος, τ. τ. 915.

—Γυμνασιόπαις ἀλληλογραφεῖ μὲ μορφομένας δίδας, πάσης τῆς Ἑλλάδος. Γράψατε «Δημήτριον Κωνσταντίνου» Παλαιοκάστρυνον, Δωρίδος.

—«Γίτσα» Ἐπίφοβος δὲν εἶμαι Μὲ προσβάλεις. Συγχωρῶ ὅμως χάριν ἐκείνου. «Γιοῦντζέ»

—«Σαμιώτικο Ἀστέρι» Δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν καλλονήν σας. Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν; Γράψατε «Δ.Κ.Π.» ὑπολ]γὸν 52ον πεζ συν]τος. τ. τ. 932.

—Ἀνναΐδα Δ. Κ.» Σοῦ εἶμαι ἐνοχλητικὸς τὸ καταλαβαίνω, ἀγαπῶ ὅμως δυνατὰ διότι σὺ μὲ προκαλεσες, αδικούμενος δέ. διότι δὲν ἐνδιαφέρεσαι «λεον, θὰ σὲ ἐνοχλῶ οἰωνίως. Σὲ βαπτίζω «κακιά». «Γιοῦντζέ».

—Λοχίαν «Ἀγγελόκουλον Λύσανδρον» ἀλληλογραφοῦμεν; «Ἐλένη Κορνάρου» ρ. τ. Ἀθήνας.

—Κακόβουλος κ. τ. λ. ἡ δημοσιευθεῖσα 18η φύλλον καταχώρησις διὰ Μαργαρίταν.—Φ. Χ. Ἀφιόν.

—"Ἀρμα Ἔρωτος(Καβάλλα)Δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μὲ παραθεριζὸν φοιτητάκι; Κωνσταντέλλος.

Εὐγενίαν Λ. (Θήβας).

Ἐπιστολὴν σᾶς ἀπέστειλα, ἀπαντήσεώς σας στεροῦμαι· γιατί ;

—"Ἑλλην Μιχηλίδου Ἀθῆναι. Μὴν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ G. V. καὶ νέαν σου διεύθυνσιν δὲν ἔμαθον· με ἐμένω.

Α. Κ. 3ης Πολ]χίας τ. τ. 929.

—Δίδα Μπομ. Γεωργ. Ἀνάγκην συναντηθῶμεν γιὰ τελευταίαν φορὰν προσεχὲς Σάββατον 6.30' μ. μ. γνωστὸν γαλακτοπωλεῖον. Ε.

—Σ' ἐκείνην ποὺ μ' ἔγραψε Θεσ]νίκην. Ὑπεσχέθη; ξαναγράψῃς γιατὶ σιωπᾶς ; «Θαλασσοπούλι».

ΔΟΝΤΙΑ χρυσὰ ἢ λευκὰ σπασμένα ἀχρηστα ἀγοράζονται. Διανυκτερεῦον ὀδοντοϊατρεῖον Σταδίου 51.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

30 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

—Χῆρες Αλτ! Ἀλληλογραφῶ. δεκαν. «Μαρκογιαννόπουλος Εὐάγ.» 49ον σύνταγμα, 9ος λόχος, τ. τ. 934.

—Κορίτσια Σμύρνης, Ἀξαρίου καὶ Χίου. Εὑρισκόμενος ἀπὸ διετίας στὸ Μικρασιατικὸ μέτωπο ζητῶ ἀπὸ σᾶς παρηγοριά Γράψατε «Βάσον» 17ον Σ]γμα, τ. τ. 903.

—Στρατιώτης ἐγκαταλελειμμένος, ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους, ἐπὶ τῶν ὄρεων τῆς Μ. Ἀσίας, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς γνωριμία. Δ]σις. στρατ. «Ἔμμαν Βυζσιναν» 7ον λόχον, 11ου συν]τος, τ. τ. 929

—Δύο πολεμισταὶ ἐπιθυμοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας μορφωμένας. Σκοπ ς ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Προτιμῶνται Κω]πόλεως, Σμύρνης, Αἰγύπτου, Θεσσαλίας, Θεσ]νίκης καὶ Ἠπείρου. Γράψατε ἐπίλογ. «Νίκαν Γ.» καὶ δεκαν. «Χρυσικὸν Δημ.» 10ον λόχον, 1]38 Εὐζώνων τ. τ. 908.

—Δύο ἀπελπισμέναι ὑπάρξεις εὑρισκόμεναι εἰς τὰ ἄγρια βουνὰ τοῦ Ἐσκῆ—Σεχὶρ καὶ λησμονημέναι πανταχόθεν, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας κάτω τῶν 20 ἐτῶν. Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Τρικκάλων, Θεσ]νίκης, Καλλιπόλεως, Ραιδεστοῦ, Κω]πόλεως, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε ὑποδεκαν. «Ἀκάσην Μιχαήλ», στρατ. «Καραμπαντζάκην Ζ.» 57ον σύν]γμα πεζ. 7ος λόχος, τ. τ. 905.

—Δύο πατριωτάκια ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας. Προτιμῶνται Κορίνθου, Νεμέας. Ἄργους ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Σκοπὸς γάμου. Γράψατε δεκαν. «Ζωφείριον Δημήτριον» καὶ στρατ. «Περγάμαλην Εὐάγγελον» 7ον πεζ. συν]τος, 2ον λόχου, τ. τ. 907.

—Δύο ἀπελπισμέναι ὑπάρξεις, ἐγκαταλελειμμέναι ἀπὸ διετίας, εἰς τὰ ἄγρια βουνὰ τῆς Μ. Ἀσίας, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς τοῦ μετώπου, μὲ δίδας κάτω τῶν 20 ἐτῶν. Σκοπὸς ἀποκατάστασις. Προτιμῶνται Σμύρνης, Μαγνησίας, Πανόρμου Ἀδραμιττίου, Προύσσης καὶ περιχώρων· ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε δεκαν. «Κοτζακόσταν Ἰωάν.» καὶ στρ. «Γεωργίου Ἰωάννην» 57ον Πεζ. σύν]γμο, 7ος λόχος, τ. τ. 905.

—Κορίτσια τῆς Λοκρίδος προσοχή!!! Δύο πατριωτάκια σας παραπονιάρικα, μέσα στὴ μοναξιὰ των ζητοῦν ἀπὸ σᾶς δύο καὶ μόνον λογάκια γιὰ παρηγοριά. Ἔμπρὸς λοιπὸν θάρρος καὶ ψυχραιμία. Σκοπὸς ὁ γάμος.—«Βοσκοπούλα τοῦ Παρνασσοῦ» ἀλληλογραφοῦμεν: Γράψατε «Ὀλοὐτινον Λοκρόν» καὶ «Παιδὶ τῆς Ρούμελης» 2ον σύν]γμα πεζ., Μ. Σώματος τ. τ. 922.

—Τρεῖς πονεμένες καρδιές, ἀπεφάσισαν νὰ βροῦν παρηγοριὰ καὶ χαρά, σὲ γραμματάκια ἀνεκτυγμένων δίδων.—Ἀλληλογραφοῦν Ἀγγλικά, Γαλλικὰ καὶ Ἑλληνικὰ μὲ ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου. Γράψατ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΚΑΗΚΑ ΟΥ ΕΡΜΟΥΣ

Περδίκω μ' πλίμ'
Τί γλιέπ' ού ἄνθρουπος τώρα τοὺ καλουκαίρ' ἰδῶ στν 'Ανθήνα, ούρὴ καλιακοῦδα μ', ἄλλου πρᾶμμα νὰ στοῦ γράφτου κι' ἄλλου νὰν τοὺς γλιέπς μὶ τὰ μάτια σ'.

Γδύμνια κὶ ξιτσιπουσὰ κὶ τοὺ μέγα ἔλιεουν !

Πιρπατάου στοὺν δρόμου κὶ μὶ πιάν' τού γλυκό μ' τοὺν ἔρμου, μ' ἰκειὰ π' γλέπου !

Ξιζαρκώθηκαν ντὶπ κατὰ ντὶπ τοῦτα τὰ διαουλεμμένα θυλκὰ κὶ γκιζερᾶν στοὺ πραζὰρ' μὶ κάτ' φστάνια π' τὰ βγαίννε οὖλα τὰ πάντα τς στὰ φόρα.

Μπράτσα ὄξου, λαιμὰ ὄξου, πλάτες ὄξου, κάτ' μαστάργια π' τἄχνε ἀμουλύκ' ξέλτα κάτ' ἀπ' τοῦ φκάμισό τς κὶ τρέβνε σὰ κὶ νἄνε σακοῦλες μὶ δγιαοφρτ'. Κι' ἔσε δὰ τὰ φστάνια τς, π' δὲ φουρᾶν μάειδε μεσουφόρ' μάειδε μάραθα ἀποὺ μέσα κὶ φαίνοντι οὖλα τὰ σκέλια τς κὶ κάτ' παραπάν'.

Κὶ νἄνε οὐ ἀφλότμες μίνια κὶ μίνια οὖλες, δρουσερές, σὰν ξερουχουριανὰ κρυολόϊα κὶ ἀφρᾶτες σὰν κλουτσουτῦρ'.

Κὶ τς γλιέπου οὖ δόλιος, κὶ λγώνμι, κὶ θουλών' τοὺ μάτι μ' κὶ ἔτσ' μῶρχιτι νὰ πάρου φόρα κὶ νὰ βτήξου μὲς στὰ οὖλα. Τοὺ κακὸ εἶνι π' βρίσκουντι κὶ χουρουφλάκοι στοὺ δρόμου κι' ὄντες βτήξης καμίνια σὶ παίρνε μέσα στοὺ φρέσκου ἰπὶ προυσβουλῆ τ' δημουσίου ἠθῶνε, αὐτίνες ὄμους τς ἀφίννε νὰ βγαίννε ἔτς για ξιζάρκουτες κὶ νανάβνε τὰ αἷματα τοὺ σερνικῶνε κι' ἀπὲ νὰ μὴ θέλνε νὰν τὰ σβύσνε οἱ σακαφλιῶρες.

Οὐρέ, καλὰ λιέν πῶς ὅτ' ἡ γναίκα εἶνι οὐ πειρασμὸς τ' ἄντρα.

Προυψὲ σύντχα στοὺ Ζάμπειου μίνια δεσπνίθα γνουστή μ' μὶ καμπόσες ἄλλες παρέα.

—"Ω τὸν κύργιου Μητρούσ'! μ' χούγιαξε ὄντες μ' εἶδ' ἀποὺ μακρυά. Τί κάνιτι ; καλὰ εἶστι;

—Καλὰ ἂς τὰ λιέμι, τς ἀπουκρίνμι.

—'Ακόμα ἰδῶ εἶστι; μ' ματαλιέει.

—'Αμ ποῦηθιλις νἄειμι, οὐρὴ κουτοῦλα μ'; τς λιέου. Στοὺ Τὰμ-Τοὺμ γιὰ μαϊμοῦδες;

—Δὲν πήγατι πθινὰ νὰ παραθερίστε ;

—Μ' ἰγὼ δὲν ἔχου πθινὰ σπαρτὰ γιὰ νὰ θερίσου.

—"Οχι, καλέ, σᾶς λιέου πῶς δὲν πήγατι μ' αὐτὴν' τ' ζέστ' σὲ κανιὰ ἰξουχή, σὶ κάνα βνὸ νὰ πιράσιτι τοὺ καλοκαίρ';

—Μπᾶ Χστὸς κὶ Παναΐα! Γιὰ νὰ πάρου τ' ἀΐβνὰ μ' ἔχεις, οὐρὴ μλάρα ξισαμάρουτ' ; 'Ιγὼ ξέρου πῶς μουναχὰ τὰ γιδουπρόβατα πᾶν' τὸν καλουκαῖρ' στὰ βνὰ κὶ τοὺ χειμὸ στὰ χειμαδιά. Οἱ ἄνθρῶπ' κάθουντι ἰκεῖ ποῦεινι κὶ τρᾶν τὴ δλειά τς.

—Κι' ἄμα καψώννε;

—Βγάννε τὰ σκτιά τς κὶ δρουσίζουντι, ὅπους τοὺ φκιάνιτι σεῖς οἱ γναῖκις.

'Ακούγουντας αὐτίνα, σκᾶνε στὰ γέλοια αὐτίν' κι' ἡ παρέα τς σὰν κὶ νάν τς καθάρζαν αὐγά, κὶ σπαρτάρζαν σὰ δῶ σὰ κεῖ σὰ νερουφεῖδες, κι' ἀποὺ μέσα ξιχώρζαν τὰ μασταράκια τς σὰ λεῖμόνια δίφουρα.

Κι' ἤρθα κὶ γὼ οὖ κακότχους κὶ ἄναψα κὶ λομπάδιασα σὰν τοὺ ξερὸ χουρτάρ, κὶ ποιὸς θά μ' σβύσ' τν περκαγιὰ τώρα π' δὲ σ' ἔχου κουντά μ', οὐρὴ μαργιόλα, μάειδι κὶ γὼ δὲν ξέρου !

Ταῦτα κὶ μένου γειά σ' κι' ἀντίου

Μήτρους Κουρνόγαλους

Μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας εἰς τὴν «Σφαῖραν» ἕνα ὑπέροχον ἑλληνικὸν μυθιστόρημα

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ προκηρυχθῇ μεγάλος διαγωνισμὸς μὲ βραβεῖον

ΕΝΑ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ

καινουργῆ καὶ μ' ἐκλεκτὲς πλάκες

ΑΞΙΑΣ ΟΚΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ζέσθη
πράττοσα πολλὴ
καὶ οὐκ φυσῶσα
ἀνέμου πνοή,
τὸ ὁποῖον
κάποων τοῦ κύων.
Θελμαίνομαι γοῦν
σποδαίως
τὸ ὁποῖον
ἤναφσον ὡς δαδίον
καὶ ὁ ἱδρὼς
περιρρεῖ με ἀηδέως
τὸ ὁποῖον
ἐλύωσον ὡς κηρίον.
'Η ἐμαπτὴ δὲ
πατατούκς
μαλλεαρὴ καὶ χονδροειδεστάτη οὖς
τὸ ὁποῖον
μοὶ κάπτει ἐκ τὴν θελμότην τὸ πετσίον.
'Εσκέπτην ὅθεν ποιῆσαι ἐνδυμάτια ἐλαφρά,
ἠνεωγμένου χρωμάτου ἢ λεπκὰ
καὶ μὴ ἀπηυοῦντα πολλὰ λεπτά,
τὸ ὁποῖον διὸ καὶ ὑπήγαγον εἰς τι ραπτεῖον.
'Εκεῖσεν ὅμως ὁ ἀλιντήριον ραφεὺς
μεταχειρισάμενός με δίκην σφαγεὺς
διὰ μίαν σενδακρούθαν ἢ γαβαρδὶν
ἐπεπόθει μίαν ἑκατοντὰν ταλλαρίν,
τὸ ὁποῖον
ποῦ νὰ εὕρω τόσον πλῆθος Γεωργοσταυρίων;
Τῆς πατατουκὸς ὅθεν οὐχ πλέον φορουμένης
καὶ ἐνδυμασίας κοινουλγὲς μὴ ποιουμένης,
μοὶ φαίνεται, ἠγαπητοί, καὶ μὲ τὸ ἐμβαρδόν,
ὅτι μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με ἐν τοῖς δρόμοις γυ-
τὸ ὁποῖον [μνόν
πρὸς σχανδαλισμὸν τῶν δεσφοιναρίων
καὶ μέγαν ὑπελτίμησιν τῶν αὐγολεμονίων.

'Ο 'Αγκαθάγγελος

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΜΕΝΙΔΙΑΤΗ

ΚΟΝΤΟΣΥΛΛΑΒΑ

—Γειά θ' μπάρμπα Κόλια.

—Γειά υ' καὶ θένα.

—Κάτ' χλιμένο σὲ γλιέπω. Τί τρέχ ;

—Δὲν τἄμαθευ τὰ μαντᾶτα ;

—Νούκου.

—Τί λιέθ, ὀρὲ κουμπάρε μ' δὲ τῶμαθεθ πῶθ θτὸ 'Αθήνα ἔναθ ὑπουργὸθ ἔγινε φοραντθῆθ καὶ βαίνει φόρουθ ἀράδα θ' οὖλα τὰ πάντα;

—Μπρὲ τί μοῦ λιέθ, ὀρὲ κομπάρε;

—'Αφτὸ ποῦ θοῦ λιέω. Φόρουθ θτὰ πολυτέλεια, φόρουθ θτὰ φτακίνητα...

—Θτὴ γαϊδοῦρι μ' βαίνει φόρο, κομπάρε μ';

—Νούκου.

—Ἔ, τότενεθ ἀθ βάλ θόθο θέλει θτὰ φτακίνητα.

—Βαίνει ὅμωθ καὶ θτὰ θπίτια φόρο.

—Μπρὲ τί μοῦ λιέθ;

—Νὰ μὰ τὸν Παναΐα!

—Καὶ ποῦ ἀλλιοῦ, ρὲ κομπάρε μ';

—Θτὴν καπνό. Τέθθεριθ δραμόθ τὴν πακέτο θὰ πάη. Καὶ τί θὰ φομαίρνουμε θθτεριθ;

—Ταμπᾶκο, κομπάρε μ', ταμπᾶκο. Ἄμ δὲ μ' λιέθ τώρα τί ἄλλα μαντᾶτα ἀπ' τὸ 'Αθήνα; Γίνκε πάλιε καμμιὰ Δγιάθκεπθ;

—Τί ναν τὸ κάνηθ τὸ Δγιάθκεπθ, ὀρὲ κομπάρε μ'; Οὔλουένα ἀπὸ τέτοια φκιάγνουνε, δγιάθκεπθ θτὸν Θπαντατζίκου, δγιάθκεπθ' θτὴθ Κουκουβάουνευ... Καλὰ τὰ λιέει οἱ Λουϋτζὼρ, δὲ θ' ἀντιλιέου τὸ ὄχι, ἄμ, γιὰ τὰ παιδιά, γιατὶ δὲ λιένε τίποτιθ καὶ γιὰ τὰ παιδιά;

—Ξθέρω κι' ἐγώ! Ἐμεῖθ οἱ γερόντ' κουτθὰ θραβὰ ὀλαφτουνε τὸ κοκινέλι κι' ὕθτεριθ ὅθο μποροῦμε τὸ κατάδυναμ' ξεθυμαίνουμε θτὴθ γρηγιέθ μας. Ἄμ τὰ παιδιά; Φούθκωθαν τὰ παιδιὰ θτὴ Μέτωπο, φούθκωθαν τὰ κορίτσια ἐδῶ, τί θὰ γέν', αὐτίνο τὸ κατάθταθη, ὀρὲ κομπάρε μ';

—Ξθέρω κι' ἐγώ; Θάμπως λιγάκι κοντοθύλλαβα εἶνε τὰ πράμματα, ρὲ κομπάρε μ'.

—Ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα, ρὲ κομπάρε μ'.

—Βάλτουθ ρήγανι τὸ λοιπὸν καὶ γειάθ' μπάρμπα Κόλια.

—Γειά θ' καὶ θένα.

Η ΠΙΠΙΖΑ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΜΕΓΚΛΑ

Ἔ ρὲ Παναγιὰ γκρινιάρα κάτι μέγκλες ποῦσαξα προχτὲ τὸ Σαβατόβραδο ! Διέπρεψον ἀμειλίχτως καὶ ἐνώπιο πυκνοῦ ἀκροατερίου, γιὰ νὰ ξέρῃς, ρὲ Μανιὼ νοῆμον καὶ εὐϋπόληφτη.

Εἶχα πάει, ποὺ λές, χάρινπρὸς διασκεδάσεως στὴν πλατέα τοῦ Συνταγμάτου γιὰ ν' ἀκροαστῶ κινηματόγραφο ἐπισταμένως. Ἤμανε μὲ τὸ Μῖχο τὸ Γκουρλιάγκο. Κάτσαμε ἀκροποδητεί, παράγγειλα ἐγὼ βραστὸν καὶ ὄχι μισὸ φλυτζάνι κι' ὁ Μῖχος ἕνα παγωτὸ τουλουμίσο. Κι' ὅσο ν' ἀρχίσῃ ἡ ὀθόνη, στρίβαμε τὸ μύσταξ καὶ κάναμε κόρτε μὲ τὰ περίχωρα. Μίλησε κανείς ;

'Απάνου στὴν ὥρα ἔρχουνται καὶ κάθουνται ζερβιόθεν μας δυὸ δεσποινίς, τῆς ἀψηλῆς παξιμαδίας, καθὼς μπάνισα ἀπὸ τὰ σουβαντισμένα μάτια τους. Εἶχανε καὶ δυὸ σκυλλάκια μαζί τους, δεμένα μὲ κορδελλίτσες. Τὰ βάλανε κι' αὐτὰ πάνου σὲ δυὸ παρέκλες καὶ βαρήσανε γιὰ νἄρθῃ ὁ γκαρσόνις νὰ πάρῃ παραγγελία. Φτάνει ὁ Γιάννης, ὁ κέρβερας τοῦ μαγαζοῦ, βλέπει τὰ σκυλιὰ καὶ βαίνει τὴς φωνές :

— Απαγορέφτουνται τὰ σκυλλιὰ ἐδῶ, κερίες.

—Τί λὲς καλέ ! τοῦ ἀπαντεῖ ἡ μία. Πρώτη φορὰ θὰ πάρουμε σκυλλιὰ μαζί μας ;

Ποῦ ν' ἀκούσῃ ὅμως ἀπὸ τέτοια ὁ Γιάννης:

—Δὲν ξέρω τὶ κάνετε ἡ ἀφεντιά σας, μιὰ φορὰ ὅμως σκυλλὶ δὲν ἐπετρέπεται ἐδῶ, περικαλῶ.

—Τί νὰν τὰ κάνουμε λοιπόν ; τοῦ κάνει ἡ ἄλλη.

—Νὰ πᾶτε νὰν τ' ἀφήσετε σπίτια σας κι' ὕστερις νἄρθετε.

—Καλὲ ἄντες !

Μ' αὐτὸ τὸ καλὲ ἔντες ὁ Γιάννης ξυνίστηκε κι' ἤθελε νὰν τῆς πιάσῃ νὰ τῆς διώξῃ κι' αὐτὲς καὶ τὰ σκυλλιά τους. Τότες ἐπενέβηκα ἐγώ, ἀδερφάρα μου, καί, βαρδᾶτε.... πεζεδρόμια γιὰ νὰ περάσω !

—Ρὲ Γιάννη, τοῦ κάνω, δὲ φέρνεσαι καθόλου εὐγενὲς στὴς κερίες.

—Ἄ, μὲ τὸ μπαρδόν, κύριος, μοῦ λέει αὐτὸς ὁ μάπας. Αὐτὴ τὴ στιγμὴς ἐχτελάω τὸ καθῆκο μου καὶ σὲ περικαλῶ νὰ μὴν πεμβαίνῃς.

—Τὸ καθῆκο σου τὸ σέβουμαι, ρὲ Γιάννη, καὶ τὸ ὑπολήφτουμαι μέχρι ἑβδομο οὐρανό, ὄχι ὅμως καὶ νὰ ξιφτελίζεις ἔτσι τὴς γυναῖκαι! Θὰν τὴς πιάσῃς, λέει, νὰν τὴς βγάλῃς ὄξω! Πῶς ξεφράζεσαι οὕτω πῶς, ρὲ ἀθερόστομε; Ἐπειδὴς βρῆκες δηλαδὴς δυὸ ἀδύνατα πλάσματα, πρέπει νὰν τοὺς κάνῃς τὸν πάργα ; Ἄν θέλῃς νὰ κάνῃς τὸ γκιουλέκα ἔλα νὰ ξηγηθῆς μὲ μένα, νὰ σὲ κοντήνω μιὰ πιθαμή.

—Μά...

—Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμά. Μάσσα λόγια, εἶπα λέω, καὶ διαλύσου ἀπὸ δῶ χάμου γιατὶ ὥρα σου εἶνε μοῦ φαίνεσται νὰ σοῦ δώσω μιὰ κλωτσὰ καὶ νὰ σὲ πετάξω πίσω ἀπ' ἄστρα, ποὺ λέει κι' ἡ Λόλα.

—Μπράβο ! μπράβο ! μοῦ φωνάζανε οἱ περίοικοι θαμῶνοι.

'Ο Γιάννης εἶδε τὰ σκοῦρα, ποῦμανε στὸ κὶ καὶ στὸ φὶ νὰν τόνε βουτήξω, καὶ τῶστριψε μειλιχίως.

Τότες γυρίζουνε οἱ δυὸ δεσποινὶς κατὰ μένανε καὶ μοῦ λένε μ' ἕνα χαμόγελο ὅλο κιάσσο:

—Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ, κύριε.

—Νά' μὴν πειράζεστε, κοπέλλες μου, τοὺς ἀπαντάω ἐγώ. Τὸ χρέος μας κάναμε καὶ μεδὲν περιπλέον.

Ἐκεῖνες ὅμως οἱ χαριτόβρυτες θέλανε νὰ μ' εὐχαριστήσουνε τοῖς μετρητοῖς.

—Ἀφοῦ τὸ θέλουνε, κορόϊδα εἴμαστε; λέω στὸ Μῖχο. Δὲν τὴς διπλαρώνουμε;

—Καλὸς ὁ λόγος σου, ἀδερφάκι, μοῦ κάνει. Τὴς διπλαρώσαμε, ποὺ λὲς, στήσαμε ψιλὴ κουβεντοῦλα καὶ μετὰ τὸ τέλον τῆς παράστασις, δούλεψε ἐφτακίνητο καὶ τὰ λοιπέα λοιπά...

...Τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείβουντσι Νομίζω ;

Ο ΒΛΑΜΗΣ